

BOEM@

LIVE LITERATURE

septembrie 2010 (Anul II) Nr. 9 (19)

BOEMA

Live Literature

Septembrie 2010 (Anul II) Nr. 9 (19) - 32 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida **ASPRA**

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapart Galați - Editura InfoRapArt

9 / 2010

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor-șef: Valeriu Valegvi
Redactor șef adjunct: Victor Cilincă
Secretar de redacție: Stela Iorga

Redactori: Saint-Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, A. G. Secară, Tania Nicolescu, Cristina Dobreanu, Alexandru Maria, Laurențiu Pascal
Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Neculai
Colaboratori: Maria Timuc, Simona Șerban - București, Ion Potolea - Târgu Mureș

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul

www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,

petrerau@yahoo.com

Telefon: **0726 337376**, **0336 800313**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis,
Bloc Cristal, Sc. 2, Et. 3, Ap. 4, Galați, 800010

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: **0726 337376**

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

DIN CUPRINS

Poezie: Melania Cuc (p.12), *Poeți tulcenii:* Olimpiu Vladimirov, Elena Netcu, Berty Neumann (p.20-22), Ion Cioran (p.29), Poeme selectate de pe cenaclul literar online „Noduri și Semne” (p. 30)

Proză: Ionel Bostan – Infanteriștii Sfântului Andrei (p.3), Lucian Ștefan Mureșanu – “Amintește-ți că vei muri” (p.13), Cici Maria Drăgan - Monolog cu vizitiu (p.25)

Umor: Radu Danielescu – Jurnalul unui demnitar (p.5)

Note de lectură: Valeriu Valegvi - Stihiiile prozei (p.19)

Cărți: Redacția – Cărți sosite la redacție, aug-sept. 2010 (p.16)

Opinii: Șerban Stănescu – Printre oameni (p.17), Tania Nicolescu - Virusul NLLLM (p.23)

Eveniment: Redacția - Antologie colectivă de Poezie (p.7), Redacția - Antologie colectivă de Proză (p.7), Redacția - Lansare de carte românească la Viena: Corneliu Antoniu - fructedemare @ yahoo.rom (p.11), Redacția - Concursul național de poezie “Carmen Patriae”, C.C. Reduta, Brașov, (p.18)

Meridiane: Hanane Aad - Liban (p.8)

In Memoriam: Tania Nicolescu - In memoriam: Petre Lazăr (p.15)

Religie: Mitruț Popoiu - Anul Crezului Niceo-Constantinopolitan, partea a 9-a (p.28)

Istorie: Gheorghe Șeitan – Rama din Carpați și legendarul Negru-Vodă (p.9), Ana Maria Cheșcu – “Doamna nuvelistă” și legăturile ei cu Transilvania (p.24)

Grafică:

Coperta I: Rezervația indiană Movila Coiotului – Arizona

Coperta a III-a: Imagini de la Festivalul Internațional "Serile de literatură ale revistei Antares", 2010 - La Buzău

Coperta a IV-a: Rezervația indiană Movila Coiotului – Arizona

Interior: Elena-Liliana Fluture

www.boema.inforapart.ro

Ionel BOSTAN

Infanteriștii Sfântului Andrei

Pentru ușurarea sufletului celui care a trecut la cele veșnice, Sfânta Biserică a rânduit ca, la Moșii de iarnă, cei rămași în viață să facă parastase și pomeni tuturor adormiților - din toate vremurile și toate locurile: moși, strămoși, pentru cei ce au murit în împrejurări nenorocite, nespovediți, neîmpărtașiți, fără lumânare, în războaie etc. Parastasul nu este altceva decât o prescurtare a slujbei de înmormântare, în care se face rugăciunea de dezlegare și iertare rostită de preot, urmată de Veșnica Pomenire și împărțirea colivei, colacilor, vinului și lumânărilor. Doar așa Bunul Dumnezeu se va îndura și de cei pomeniți la Judecata de Apoi.

(Cateheza despre Parastas)

Vedenii albe de pe alte tărâmurii se pot iți uneori pe lângă noi, mai cu seamă pe la răscruci de drumuri, dacă e în creierii nopții, privindu-ne cu ochi blânzi și rugători, însă fără să spună nimic... Sperie ele pe unul-altul, mai ales oameni cu sufletul curat, dar nu vor decât să ne dea de înțeles că așteaptă să se facă o sfințire pe locul în care bănuie. Asta pentru că, de fapt, ele nu sunt altceva decât sufletele chinuite ale celor care au murit de-a lungul timpului fără împărtașanie și lumanare. Cam asta ziceau bătrânii că ar fi cu înfricoșătoarele stafii. Povești care spun că ele s-au arătat „individual” și „face to face”, băgându-i în toți sperieții pe câteveunul, în sat la noi, sunt o groază. Urmările nu au fost din cele mai tragice, doar că, după asemenea întâlniri, unul albea complet, de să nu-l recunoști a doua zi, altul muțea, vreuna lepăda plodul, ori, chiar, dacă e să mă gândesc la Mitru Macamete, se putea da și în sminteală. Numai că, același Mitru Macamete, auzeam într-o vreme, a cunoscut pe pielea lui și ce înseamnă să dai ochii cu câteva zeci de stafii deodată. Dealtfel, e de presupus că nu după întâlnirea cu vreo stafie bezmetică s-a țicnit el, ci maidegrabă după confruntarea cu „acțiunea organizată” a pâcloaselor vedenii. Nu întâmplător pun accentul pe organizare, pentru că, așa cum veți vedea, la mijloc este vorba despre spirit cătănesc. Mitru, om în etate de-acuma (fiind neînsurat, se aciuse pe la frate-su mai mare, Petrachi, trăind într-o cămăruță de chirpici, alipită de șura vacilor), nu era tocmai vorbăreț. Dar câte ceva din ce știa el că se întâmplă pe Bahna Dracului, tot a scăpat. Mai întâi lui Costăchel, nepot-su, apoi Enoaiei ori Ruxandrei lui Prună, ca la urmă să afle întreg cătunul. Că, după aceea, la scurt timp, nepot-su a paralizat din senin și a murit, Enoaia a rămas fără suflare, stâlcită de armăsarul lui Ciuntu Cepelegei, iar Ruxandra s-a spânzurat netam-nesam, nu mai facem caz. Mai ales că nu se știe dacă putem face vreo legătură directă cu povestea Bahnei amintite, deși babele satului – după ce a fost trăsănit din senin văcarul - spun că totul de acolo se trage și că nu-i defel

defel a bună să-i vorbești cuiva despre asta, fie că ai văzut cu ochii tăi ceva sau doar ai auzit pe la alții. Dar, în fine...

*

Să spunem că Bahna asta, zisă „a Dracului”, este o întindere de imaș covățit, de câteva hectare bune, înconjurată de dealuri răpoase, care vine în partea dinspre Vascani a satului nostru. Mai multe ghioluri și bălți, care nu seacă nici în luna lui Cuptor, fac să fie năpădită de păpuriș și străjuită de sălcii și răchiți. Cel mai adesea, de cu seară și până a doua zi, târziu, aici domnește pâcla. Zecile de dâmburi, mai mari și mai mici, sunt acoperite mai tot timpul anului cu iarbă verde și groasă. Cu toate acestea, n-ai să găsești picior de vită la păscut. Și de-ar fi să moară de foame, oile, vacile ori caii sătenilor nu ți-ar pune botul pe vreun fir de iarbă, ferit-a Sfântul. Scenele cu vaci care, din senin, încep să scormone cu coarnele în pământ, cai tăvălindu-se pe jos, după care își atacă inexplicabil stăpânii, sau oi care fac cruce cu copita, înainte de a o rupe apucate la fugă, kilometri întregi, ca de lup, nu sunt deloc rare. Asta cu atât mai mult cu cât, din loc în loc, iarba pare pătată de sânge, firele având o culoare între roșu și maro... Și azi poți vedea pete roșii, așa, cât palma, dar și cât gura căldării, ori mai mari – că trebuie să faci un salt bun ca să le pășești. Se zice că mărimea lor este după cum cei căzuți în ultimul război au murit, câte unul, de un singur glonte, ori grupe și plutoane întregi, în bătaia snopului de mitralieră sau a Katiușei rusești. Ceea ce e sigur e că, prin '44, în vară, când venea frontul dinspre Est, înapoi, companiei comandate de căpitanul Alfred Sicoe (un profesor de biologie, în viața civilă, de prin Caracal), avea să i se înfunde, aici, la propriu. În mod nefericit, calculele și orientarea după regulie militară arătau că cea mai bună direcție de retragere este cea de-a dreptul peste mlaștini. Vitregită de ajutorul nemților (buimăciți, și ei, acum), alături de care a luptat o perioadă, compania a fost tocată mărunț, „la Katiușă”, de ruși, de pe dealul Ulmișului. Se spune că niciunul din cei vreo sută de infanteriști n-aveau să mai iese vreodată din micul ținut mlaștinos. Acolo au rămas pentru vecie și cele patru tanchete care însoțeau trupa. Ba chiar și cocoșul americanesc al comandantului, pe care l-a purtat cu el peste tot pe unde a mers cu frontul... Doar un ceas să fi întârziat atacul bolșevic, și ar fi fost suficient să treacă Șaua Ruginoasei, ajungând sub protecția lanțului de cazemate de pe Valea Siretului... Vaietele și gemetele soldaților masacrați s-au auzit zile în șir, până să se stingă. Or fi tras corbii și prădătoarele sălbatice de trupurile lor, rușii mergând mai departe, nepăsători, iar sătenii fiind în refugiu, tocmai pe la Sacut, în vremea aceea...

*

În zilele noastre, trecătorii care vor să ajungă la gară, aflată măcar la două-trei ceasuri de mers pe jos, pentru trenul de patru dimineața, înconjoară larg locul blestemat. Unii, care s-au încumetat s-o taie de-a dreptul în miez de noapte, povestesc că au fost

(continuare în pag. 4)

însoțiți o bucată de drum de umbre albe și au auzit clar tânguilele celor morți acolo, care își imploră mamele sau își strigă, pe nume, soțiile ori copiii... Din când în când se aude limpede cântând cocoșul americanesc al Comandantului. Și nu se poate confunda cu cântecul cocoșilor din sat, spun cei mai mulți, pentru că este mai pițigăiat (ce bojogi putea să aibă, că Sicoe îl băga în buzunarul vestonului!) și vine de-a dreptul din adânc. Apoi, în urechi și picioare simți o trepidație, un duduț înfundat, tot ca din pământ, care îți amintește că mlaștina a înghițit și motorizatele blindate, pornite, cu oameni în ele.

*

În fiecare an, în ajun de Sf. Andrei, cu puțin înainte de miezul nopții, Mitru Macamete ia încetișor, la pas, cărarea către Bahnă, ce străbate prin mijloc o salcâmiște tânără. Ajuns undeva, într-o margine, printre răchiți i se înfățișează, în formație completă, compania odinioară masacrată. Peste tot, ceață în jur, dar pe soldați îi vede ca în palmă, așezați, parcă, pe o estradă învăluită în lumină albă. Da, apare o companie întreagă: patru plutoane a câte trei grupe, fiecare, cu ofițeri în flanc și cu căprarii în deschidere, aliniată la sfoară, parcă. În față, pe mijloc, Căpitanul Sicoe. Așteaptă raportul. Apelul merge repede: Caporal Cazacu - `Zent, Frunțaș Ududec - `Zent, Soldat Nedelcu - `Zent, Soldat Zaharia - `Zent, Soldat Zaharia - `Zent (se vede treaba că aștia erau doi frați), Soldat Marchiș - `Zent, Soldat Șpac - `Zent, Soldat Bleorț - `Zent... Și tot așa, până la ultimul. Toți aveau fețele triste. Foarte albe și cu cearcăne vinete mari, în jurul ochilor. Se strădui să observe dacă au obrazul bărbierit, dar contururile nu-i apăreau suficient de clare... În orice caz, bocancii de companie nu erau înnoiați. Ba, chiar, aveau luciu. Cel puțin așa vedea Mitru. Urmară comenzi de mânăuire a puștilor cu baionete și i se dă onorul Comandantului. Mișcările erau ca la carte. Își dădu ușor seama de asta Mitru, pentru că și el a făcut câteva luni bune de armată. Pentru câteva secunde rememora întâlnirea lui cu armata, când, după dezinfectia cu "praf alb", au fost duși, în pielea goală, la magazia de efecte, unde un "plotonier major" le împărți fiecăruia, măsurându-l din ochi, câte-o pereche de bocanci grei, cu potcoave și ținte din fier, una de izmene din pânză groasă, pantaloni și tunică, moletiere, centură și curea de pantaloni, camașă și flanel. Apoi, tot goi, cu efectele împachetate-n brațe, au fost duși în pas alergător lipăind cu picioarele goale pe cimentul rece, în dormitoare, unde au fost puși să se echipeze în ținuta militară... I-ar fi plăcut să facă toți anii de cătănie, trei la număr, că așa era pe atunci, dar l-au găsit cu TBC și i-au dat rapid formele de clasare... Acum mai putu să remarce și cât de bine se ținea Căpitanul Sicoe. Înalt și drept, aer sportiv și tineresc. Îi găsi la fel de bine și pe cei trei sublocotenenți și locotenentul, comandantii de plutoane, dar aștia oricum erau mult mai tineri. Încercă, apoi, să numere trupa, așa, om cu om, la rând, unu, doi, trei, patru..., dar n-a ajuns pe la douăzeci, că, gata, scena s-a stins, ceața și întunericul nelăsându-l să-și mai vadă nici măcar propria mână. Nu-i nimic, își zise,

și număr la anu`. Credeți cumva că i-a fost frică? Nu. Tot timpul a ținut strâns la piept Cartea sfântă. De fapt, el trăiește ca un monah. Doar în post și rugăciune. Și nu lipsește niciodată de la Sfânta Liturghie. O vreme a insistat la preotul cel nou să facă o slujbă pentru sufletele celor prăpădiți în Bahnă, dar nici până în ziua de azi n-avea să fie luat în serios.

*

Nu se știe cum și de unde au aflat de această poveste cei de la un Centru de Studiere a Lumilor paralele (sau așa ceva). Au venit, au stat de vorbă cu sătenii, au făcut filmări. I-a purtat Iliuță al lui Racliș, văcarul satului, care se înțelegea bine cu Mitru Macamete și aflase multe de la el, peste tot. Le-a arătat și locul dinspre via Catincăi lui Irimia (singura din sat care stăpânea meșteșugul drăcesc al luării manei vacilor de lapte, cine știe ce viață o fi ducând Dincolo!) din care privea Mitru parada soldaților-fantome. Și urmele șenilelor, vizibile și azi, de pe dâmbul de hlei, până unde se pierd în mlaștină. Au întors pe toate fețele niște bucăți de oase. Au ridicat piese grele, năpădite de rugină – o turelă, bucăți de lanțuri groase, cu zale cât pumnul, lăzi pentru muniția de tun, un ochitor, toate provenite de la blindatele scufundate. Au comentat ore în șir, pe limba lor, în jurul câtorva căști din oțel, scoase dintr-o răpă, toate cu câte o gaură sau mai multe, făcute de gloanțe, și a unor baionete, încă tăioase. Camerele lor de luat vederi, cu teletransmisie (macar vreo șapte-opt, așezate în poziții diferite), lăsate pe Bahna Dracului, în noaptea de Sf. Andrei a anului trecut, au înregistrat secundă de secundă, la detaliu, trepidațiile ultimei trestii, unduirea sălciilor, zborul oricărei păsări speriate de ceva etc. etc. Numai că toate, de la ora zero la zero și un sfert, arătau aceeași imagine: un punct mare luminos în mijlocul ecranului înnegrit inexplicabil. Altceva, nimic. Evident, sfertul acela de oră era suficient pentru apelul și raportul Companiei. Apoi, până în zori, filmarea a decurs normal. Nu mai zicem cât de dezamăgiți au plecat...

*

Iliuță al lui Racliș, care, așa cum am spus, nu a fost defel discret în povestea soldaților noștri, a avut de plătit un preț greu în vara următoare. Deși tânăr și nesuferind de ceva, a fost găsit fără suflare în plin imaș, ziua în amiaza mare. Trăsnit din senin, zic unii. Lichidat de soldații Bahnei, după alții. Că prea îi răscolise...

Iară Mitru, care dă îndată să facă nouăzeci de ani, tot mai umblă în robașca-i neagră de monton, încins cu un curmei de cânepă peste mijloc, și desculț, până la prima ninsoare, spunând la unul și la altul că trebuie neapărat, dar neapărat!, să se facă o sfințire pe Bahnă. Pentru cei care au murit în împrejurări nenorocite, nespovediți, neîmpărtășiți, fără lumânare ș.a.m.d. Dar glasul lui, de-acuma tot mai stins, nu reușește să răzbată prin vuietul manelelor slobozit din mai toate casele huditei...

Radu DANIELESCU

Jurnalul unui demnitar

Deslusesc cu greu scrierea, aproape cuneiformă, dar nu mă pot împotmoli de un aspect așa neînsemnat. Citesc când cu glas tare și ușor tremurat, când în gând, fără să-mi dau seama:

“Azi, 13 iulie 2xxx.

Ora 17. Sunt pe plajă, în Palma de Mallorca. Cu Iulica și a mică. I-am luat bilet în același hotel și lui Gabi, ca să nu mă plictisesc. Parcă totuși berea noastră e mai bună decât a spaniolilor. Nu știm noi, românii, să ne promovăm produsele... Primesc un telefon din țară. Mă sună Primul-ministru! Îl salut cu respect. Mă informează despre starea lucrurilor din țară. Accident de muncă la o fabrică de ciment! Cinci morti?! Ce-i viața asta! Soarele e dogoritor... Și vine bomba: conu' Fănică a făcut atac de cord și a trebuit să renunțe la Ministerul Industriei și Cercetării... Nici nu știam că mai avem industrie și cercetare... Mi se propune să preiau funcția vacantă. Sunt uluit. Propunerea mă onorează, dar nu pot răspunde pe loc. Mă consult. Cu Iulica. Și cu Gabi. Nevasta-mea mă sfătuiește să refuz, că e stres mare și probabil se-așteaptă să se scoată niște castane din foc cu mâna mea. Iulica a avut întotdeauna dreptate. Gabi e exaltată, mă imploră să accept imediat. Dă bine la CV și e imposibil ca în scurt timp de mandat de ministru să nu-mi crească “cota”. Are și ea dreptate. Și-așa mi-e cam jenă cu declarația de avere în comparație cu ceilalți colegi de Cameră. Anunț hotărârea la București. A venit timpul să fiu și ministru! Doamne-ajută! Facem bagajele. Iulica îmi respectă hotărârea. La revedere, Palma... de-acum insulele exotice scrie pe mine.

Azi, 14 iulie 2xxx.

Ora 8,30. Preiau funcția. Biroul meu e la ultimul etaj. Mult mai somptuos decât cel de la Parlament. Și priveliștea este superbă, panoramică. Văd parcul Herăstrău, lacul, ba chiar o parte din terasa mea. E plină de clienți. De, mijlocul verii! Ca să vezi, pot să-mi și urmăresc afacerea de la birou... Există însă și-un minus: secretara. D-na Stela are experiență, mi-a făcut revista presei, mi-a adus la cunoștință programul zilei, cafeaua este tare cum îmi place mie, dar are un dușman redutabil: vârsta. Se vede că conu' Fănică intrase în andropauză. Am s-o iau pe Gabi în locul ei. Îi dau o ocupație, o țin și sub supraveghere, împușc mai mulți iepuri dintr-un foc. Deși nu e deloc obișnuită cu serviciul zilnic...

Ora 17. Sunt la Cotroceni. Frumos al naibii! Depun jurământul de ministru. Era să mă-ncurc, deși am repetat cu Gabi de zeci de ori: “Jur să respect legile țării șamd”. Nu-i ușor nici s-o spui, darămite s-o faci.

Președintele e binedispus. Și grăbit. Trebuie să ajungă la meci, pe Giulești. Nu știam că e pasionat de fotbal și îndrăznesc să-i zic asta. Glumește: “Cum nu? Nu știi că eu centrez, eu dau cu capul?”... Are umor, nu glumă...

Ora 19. Dau primul interviu în calitate de ministru al Industriei și Cercetării. Promit solemn să revigorez industria și să pun pe roate cercetarea. Al naibii ziarist, mă-ncreabă ce strategie am. Sunt multe măsuri ce trebuiesc luate de urgență, dar se impune mai întâi o evaluare obiectivă... Mă descurc pân' la urmă. Continui ziua cu o masă la restaurant. Homarul e delicios, parcă mai gustos ca niciodată. Patronul mă lămurește: bucătarul l-a gătit într-un mod special, cu dedicație. Îi propun lui Gabi noul post. Acceptă cu ochii în lacrimi. Sărăcuța! Am făcut-o fericită. Închei seara în modul cel mai plăcut cu putință... O fac din nou fericită pe Gabi.

Azi, 15 iulie 2xxx.

Dimineața, la prima oră. Sau aproape. Mă sună iar mama. Răspund de data asta. M-a văzut aseară la televizor și a plâns de bucurie toată noaptea, că ea a presimțit de când eram mic c-o să ajung ministru. Iar vrea niște bani, că nu știu ce analize medicale trebuie să facă, că nu se simte bine. Îi spun că n-am, că îmi merg prost afacerile... Plânge într-una, de bucurie... Închid. Ajung la minister. Trebuie să fac schimbări pe-aici. Lucrurile nu mai pot continua așa. Sunt hotărât să tai în carne vie. O anunț pe d-na Stela să-și caute alt serviciu. Plânge. Mă imploră: “vă rog, dom' ministru, cu ce-am greșit? Sunt de 15 ani în minister. Am rate, am copii la liceu, soțul e șomer...” Sunt intransigent. Continui remanierea. Studiez organigrama, mă informez și decid să dau afară câțiva directori și ineficienți. Așa se procedează: îți aduci oamenii tăi. Și-așa, am destule obligații. Unul spălăcit, Tănase, de la Logistică, face scandal monstru, că mă dă în judecată și-mi cere despăgubiri. Cât tupeu! E dat afară cu forța... Oricum, chiar dacă câștigă în instanță, nu plătesc eu ca persoană, ci ca ministru, din bani publici. Gabi radiază de fericire. Ce-mi place s-o văd astfel! Stă pe terasa imensă, fumează, bea cafeaua și privește orașul de sus. Ține iar să-mi amintească de promisiunea făcută. Îi explic că e blocaj imobiliar, să mai așteptăm să scadă prețurile, dar deja a pus ochii pe un apartament, chiar în Piața Victoriei, cu trei camere... Fusesse vorba de două...

Ora 12,15. Am întârziat puțin la întâlnirea cu Primul-ministru. Gabi asta! Iar șoferul conduce ca o cizmă. Limuzina e faină, dar se aude că se vor achiziționa altele mai luxoase. E și cazul, asta n-are nici bar... Șefu' e băiat finuț, nu s-a supărat. M-a chemat să-mi dea câteva sfaturi: să am grijă ce vorbesc cu presa, să-mi pun oameni de încredere în funcțiile-cheie din minister și să îl contactez în orice problemă, fără să mă jenez, că el este dispus

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

să țină seama de orice propunere ce țintește binele poporului. Bag la cap și mă-ndrept spre Pipera, căci azi aveam aranjată o partida de tenis cu Ionescu, un partener de afaceri, patron la o mare firmă de construcții. Am fost în mare formă: l-am bătut pentru prima dată... Funcția îți dă puteri nebănuite... Asta mi-a zis și Gabi, noaptea trecută.

Azi, 16 iulie 2xxx.

Ora 10. Gabi a întârziat nepermis. Din a doua zi. l-am atras delicat atenția, dar tot s-a supărat. Și supărarea i-a tăiat tot chef de muncă. Fac un tur al ministerului, să-mi cunosc angajații. Toți îmi doresc succes, din inimă. Observ câteva exemplare feminine demne de luat în seamă. Mai ales consiliera de la Integrare Europeană... Era să zic Integrame, că asta făcea când am intrat în biroul ei. S-a roșit toată. Am avut un schimb de priviri și am simțit nevoia să-i spun că am mare încredere în capacitatea ei de muncă. Gabi întrece totuși măsura. Mi-am făcut singur cafeaua... Trebuie să-ntelegă că acum are o responsabilitate, e-n slujba țării... Am pus prea mult zahăr.

Ora 14. Prima ședință de guvern la care particip. Sunt emoționat ca în prima zi de școală. Șefu' țipă la ministrul Justiției, că trebuie să convingă că lupta anticorupție e reală, să prindă un corupt de rang mare. Ministrul, săracul, se apără ca de unde, dar promite... D-na Nela de la Muncă are o vorbă mare: "Înainte de a fi o țară de corupți, suntem un popor de corupători"... N-o bagă nimeni în seamă... Nea Titi de la Aparare rezolvă un rebus. Conu' Mișu a ațipit. În sfârșit, luăm decizii capitale pentru țară... A durat ceva ședința. Și Gabi mă sună în timpul ei, să m-anunțe că la 17 avem o vizionare! Apartamentul ăla nenorocit...

Ora 17. Iar mă cert cu Gabi. A plecat supărată, când i-am spus franș că nu-i iau apartamentul ăla, că e-n bloc cu bulină. Ea că nu, unde am văzut eu bulina, aia era un desen cu grafitti. Are și funcția părțile ei negative. Poftim, ajungi să-ți strici relațiile de familie...

Ora 19. Acasă e OK. Iulica a făcut iar curățenie generală, ajutată de femeia de serviciu. Iar fi-miu încearcă o intervenție: dacă n-am un loc bine plătit în minister, că mama prietenei lui e în căutare de loc de muncă. Dar ce crede mucosul, că eu am s-accept nepotisme?

Seara. Primesc nu mai puțin de patru telefoane de la rude. De unele nici nu mai știam nimic. Au aflat și țin să mă felicite. Peste câteva zile or să mă sune din nou, să-mi ceară una, alta. S-o creadă ei! Nu mă compromit eu pentru chestii de doi lei... Un gât de whisky mă liniștește. Adorm greu, nu știi de ce. Și visez și urât. Se făcea că Gabi mă înșeală. Mă trezesc lac de apă. Mai torn 100 de brandy. Incertitudinea asta mă ucide. E unu' noaptea. Mă-mbrac în grabă. Găsesc o scuză, nu prea inspirată. Dar Iulica mă crede întotdeauna. Și mă conduce spre ușa. Urc în Mercedes și pornesc în trombă. Când e să-ți meargă rău, îți merge. Mă trage pe dreapta un puști de la Circulație. Control de rutină. Vrea să suflu în fiolă. Iată un test de încercare, și pentru mine și pentru el. Îl trecem amândoi căci mă recunoaște repede după ce-i spun cine sunt.

Înțelege că am o problemă stringentă la minister. Are potențial puștiul, trebuie promovată. Ajung la Gabi. Deschide greu. E buimacă. Răstorn casa cu susu-n jos. Visul nu are baze reale. Aprind o țigară, dar Gabi nu mă lasă s-o savurez. Începe să tipe. La mine! Ea, o fostă balerină de doi lei... Incredibil! Sunt ministru sau ce naiba sunt? O anunț că a fost în perioada de probă și că n-a trecut-o: nici pe cea de secretară, nici pe cealaltă. Spumegă. Eu, ciudat, sunt foarte calm. Mă amenință! Îi atrag atenția să-și vadă lungul nasului, o pleznesc scurt și ies. Încheiat capitolul "Gabi". Bravos mie! Am economisit și banii de apartament. Oricum, nu prea mai pune suflet în ce făcea. Eu nu am nevoie pe lângă mine de oameni lipsiți de pasiune în ceea ce fac...

Azi, 17 iulie 2xxx.

Mă simt excelent. Și soarele parcă îmi surâde: "ai procedat foarte bine". Gabi mă sună disperată, dar nu-i răspund. Îmi trimite mesaje să-și ceară scuze, c-a greșit. Îi vine greu să înțeleagă că nu mai e de nasul meu... Hai, la treabă, Nicule! Țara te-așteaptă!

Și ca ziua să continue perfect, am parte de primul contact cu "băieții deștepți". Sunt trimiși de Grig, omul meu de încredere, care începe să se acomodeze ca director la Logistică. E vorba de doi sirieni. Vorbesc perfect românește, căci au făcut medicina la Craiova și s-au însurat cu românce, rămânând în țară să facă afaceri. Și încă în stil mare, din câte am înțeles. Îmi propun să inițiez un proiect de hotărâre de guvern de concesionare a unui teren de 3 ha, pe care e ridicată în prezent fosta fabrică de mezeluri. Dau un răspuns evaziv, că voi studia și dacă e în interesul public... Ei înțeleg, că sunt băieții deștepți. O să propun proiectul în prima ședință de guvern".

Aici jurnalul se termina brusc. Ridic capul și privesc câteva clipe în gol. Recunosc, golul cuprinde puțin și din pulpele armonioase și bronzate aparținând tinerei mele vizitatoare, așezată comod pe scaunul din fața biroului meu. Abordez, în sfârșit, problema:

- Domnișoara...

- Gabriela. Gabriela Dulămea. Dar spuneți-mi Gabi...

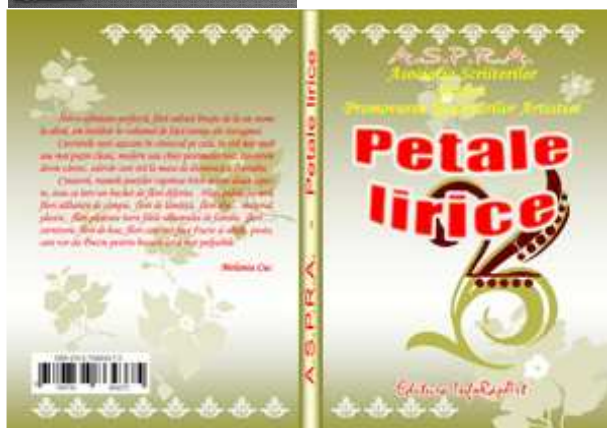
- Domnișoara Gabi... Ce să zic... Ce garanții am eu că acest jurnal aparține, într-adevăr, cui spuneți dumneavoastră...

Spusele mele o surprind. Se aștepta la o cu totul altă reacție. Se ridică, jignită parcă, preia cu eleganță caietul dictando de pe birou și îl strecoară în gentuța argintie, evident de firmă. Replica vine în continuarea gesturilor:

- Am înțeles. Nicio problemă. Mai sunt ziare destule. Nu știam că ați trecut de partea cealaltă...

Din pacate, nu știa altele, mult mai importante. De dimineață, proaspătul ministru al Industriei și Cercetării fusese arestat, acuzația

(continuare în pag. 19)

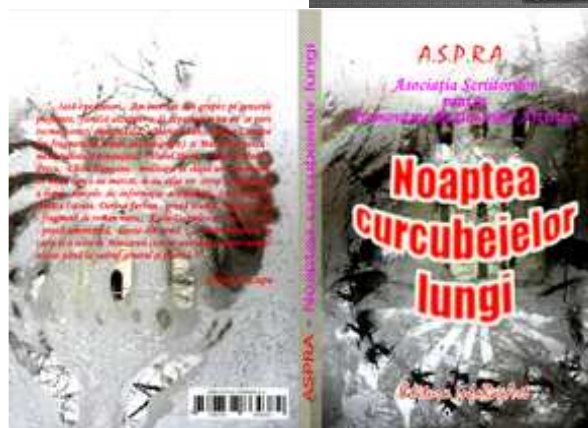
Antologie colectivă de Poezie

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice – ASPRA, alături de revista literară Boema și de editura InfoRapArt, a lansat la începutul lunii august 2010 volumul colectiv de poezie, intitulat **“Petale lirice”**.

În cele 232 pagini ale volumului întâlnim un număr de 20 de poeți, unii la început de drum, alții deja consacrați. După un scurt CV literar, alături, în marea majoritate a cazurilor, și de o poză de autor, aceștia își etalează creațiile într-un spațiu generos dedicat în volum. Selectarea textelor și autorilor au fost făcute de o comisie de scriitori profesioniști, care a supravegheat permanent ca în volum să fie prezente creații reprezentative și de valoare.

O notă aparte în volum o reprezintă prefața semnată de cunoscuta scriitoare Melania CUC, care a avut răbdarea să desprindă, pentru fiecare “petală” în parte, caracteristici unice, distincte. Iată una din sublinierile generale ale prefațatoarei: *“Într-o afinitate perfectă, fără salturi bruște de la un nume la altul, am întâlnit în volumul de față esențe ale sintagmei. Cuvintele sunt așezate în cântecul pe care, în stil mai mult sau mai puțin clasic, modern sau chiar postmodernist, cuvintele devin cântec, adevăr care stă la masa de duminică a Poetului. Creatorii,... stau ca într-un buchet de flori diferite. Flori palide de seară, flori sălbatice de câmpie, flori de lămâiță, flori din... material plastic, flori păstrate între filele albumului de familie, flori... carnivore, flori de leac, flori care vor face fructe și altele, poate, care vor da Poezie pentru bucurii ceva mai palpabile”*.

Iată, într-o enumerare pur alfabetică, poeții prezenți în volum: Daniel BRĂDEANU, Viorel BUCUR, Dan Tudor CALOTESCU, Maria CĂLIN, Ion CIORAN, Alina CRISTEA, Constantin DENEȘ, Anișoara IORDACHE, Aurica ISTRATE, Vasile LARCO, Alma NICOLE, Tania NICOLESCU, Alexandru-Florin PASCU, Mircea-Marcel PETCU, Ana Maria RĂU-AVRAM, Gigi STANCIU, Dorina ȘERBAN, Llelu Nicolae VĂLĂREANU (SĂRBU), Codrina VERDEȘ, Cristian VERZEA.

Antologie colectivă de Proză

Într-o perioadă în care prețul de editare a unei cărți depășește posibilitățile financiare ale autorilor, Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice - ASPRA, alături de revista literară Boema și de editura InfoRapArt, a lansat, la sfârșitul lunii august a.c., volumul colectiv de proză scurtă, eseu și umor, intitulat **“Noaptea curcubeielor lungi”**. Această antologie colectivă și-a propus ca rol inițial pe acela de a face cunoscute nume de creatori care, deocamdată, sunt vehiculate doar în cercuri restrânse.

“Noaptea curcubeielor lungi” este un demers generos, care a intuit calea de propagare a valorilor, într-un proces mai amplu, cu valențe ce țin de autenticitate și slujire cu patimă a scrisului, în numele literaturii. Volumul cuprinde un număr de 12 autori, cei mai mulți dintre ei amatori, aflați la început de drum în arta scrisului, printre ei numărându-se totuși și câțiva scriitori profesioniști.

La fel ca și în cazul volumului anterior (cel de poezie), selectarea textelor și autorilor au fost în grija unei comisii de validare formată din scriitori profesioniști, comisie ce a supravegheat în permanență ca în volum să fie prezenți autori și creații reprezentative.

Prefața cărții a fost semnată de cunoscutul prozator Dimitrie LUPU. Iată-i, prezentați pe scurt, pe cei *“doisprezece într-o barcă”* - așa cum îi numește Dimitrie Lupu în chiar titlul prefeței sale - pe cei 12 autori din volum: *“Am încercat să-i grupez pe genurile profesate...: Maria Călin și Tănase Carașca (cu fragment de roman autobiografic), Maria Tirenescu - memorialistică romanțată; Viorel Darie, Mircea Marcel Petcu, Elena Hanganu - meditație în siajul unor momente de viață care i-au marcat, le-au adus un strop de înțelegere a lumii...; Ionel Bostan, Aurica Istrate, Dorina Șerban - proză scurtă; Melania Cuc - fragment de roman baroc; Radu Danielescu și Vasile Larco - proză umoristică...”*

Hanane AAD

- LIBAN -

Născută la Beirut. A studiat jurnalismului și comunicația la Universitatea Beirut și la Universitatea Paris 2. Jurnalistă și poetă. A lucrat la cotidianul „Annahar”, la canalele de televiziune „Haya” și „New Television” în cadrul depar-tamentelor politic și cultural. A realizat și moderat numeroase dezbateri literare pentru radio și televiziune. În prezent scrie pentru publicațiile „Al Mustakbal și „Assafir”. Volume de poezie: *Loulou arouh ala sahwat alkima* (Perle ale sufletului pe potriva valorii, 2005), *Kama habbat al hinta* (Precum un bob de grâu, 1999) and *Sada al hanin* (Ecoul nostalgiei, 1992). Carte de interviuri pe teme culturale: *Hiwar alskafat wa ichk al lougha* (Dialoguri culturale și limba iubirii, 2001). Bursă de studii în Germania. *Premii*: al Ministerului Culturii din Liban, 2000 și al Uniunii catolice de jurnalism internațional, Fribourg, 2001. A luat parte la festivaluri de poezie din România, Olanda, India, Turcia și Austria. În perioada 28 mai – 3 iunie 2010 a fost prezentă la Festivalul Internațional de Poezie “**Serile de literatură ale revistei Antares**”, desfășurat la Galați, Brăila și Buzău.

Înălțime

Sunt pricepută în arta
de-a vorbi cu morții,
de a-i asculta.
Mă văd trecând dincolo
de hotarele morții,
întâlnindu-i,
atingându-le dezamăgirile,
dansând cu bucuria lor albă,
întrebându-i de propriile lacrimi.
Ei răspund :
“Noi, morții,
nu murim,
dispărem îndărătul tăcerii.
Nu plecăm,
Vedem,
auzim,
simțim.
Suferim de pe urma unei răni.
Noi murim doar când suntem dați uitării.
Ne lamentăm datorită absenței celor vii,
dar nu trădăm
zidul tăcerii

Un curcubeu în venele tale

Un curcubeu în venele tale,
Și dispar îndărătul copilăriei mele.
Inima mea se ridică, înaltă ca buzele
de fiecare dată când îți zâmbesc –
dansează în ochii mei.

E mai mult decât un zâmbet,
mai depărtat decât o căutătură,
mai profund ...

Mă agăț
de umbrele unui zâmbet,
ca să nu înfrunt constrângerea.
Zâmbește-mi,
pentru ca îngerii să-și afle pacea
la ușa inimii mele.
Mergi înainte, bărbat al meu,
și la căderea serii
întoarce-te la mine.
Pășește, ținând ochii mei
în palma eternității.
Ocrotește în inima ta
viitorul, zburdând spre noi
aidoma unei gazele jucăușe.
Mergi înainte, mergi înainte,
nu-ți fie frică de furtună.
Eliberează-te de gelozia lor,
nu-i decât praf, nimic mai mult.
Mergi înainte, bărbat al meu,
a cărui inima este frumoasă,
ascultă bine sunetul timpului
ce-mi mângâie fruntea.
Mă va atrage întotdeauna,
ca și curcubeul din venele tale,
un curcubeu pe care-l urmezi
cuprins de uimire, în umbră
și mereu călătorești în secret
la magicianul luminii.

Refugiu

Mă abandonez liniștii templului
când tristețea mea geme
și toate cărările-s înăbușite în deruta pașilor mei.

Caut adăpost în zâmbetul unui copil
de fiecare dată când adulții mă târăsc
în maturitatea lor posomorâtă
și jalnica lor filosofare.

Îmi caut refugiu într-o icoană străveche
când ziua își desmoștenește răsăritul
și noaptea își respinge sfinții.

Vreau să prind ciripitul unei păsări când
furtuna mă-mpinge spre nebunia mâniei.

Vreau să prind rugăciunile unei mame
de fiecare dată când războiul mă aruncă-n
vulcanul cruzimii.

Stau strâns de frumusețea unei aripi mici
de fiecare dată închisorile și bastioanele se ridică-n
fața mea.

Stau strâns de pulsul propriilor mele vene
când chipurile pleacă spre oglinzile nimicniciei.

traduceri din limba engleză de Peter Sragher

Gheorghe ȘEITAN

**Rama din Carpați
și legendarul Negru-Vodă**

Nu există neam pe pământ care să nu aibă un stramoș comun, un fondator al țării, ori al cetății-capitale, un erou mitic, anistoric, de la care regii sau prinții trăitori în istoria concretă sa se revendice (1).

Așa a fost prințul Tezeu pentru cetatea Atena, Enea pentru poporul roman, Romulus - întemeietorul mitic al Romei, Huang-Di - Împăratul Galben pentru chinezi, Scites - suveranul legendar al sciților și tot astfel Negru-Vodă pentru valahii Munteniei. Iar ca să-l înțelegem pe acest mitic Negru-Vodă trebuie, mai întâi să mergem în orient, unde și astăzi mai există regate, ori case princiare ai căror conducători se revendică din prințul Rama- eroul epopeii hinduse Ramayana.

Este cazul Thailandeii, unde actualul suveran este Rama al IX-lea, precum și unele state din istoria mai apropiată ori mai îndepărtată a Indiei : Rama-Gupta, un suveran din timpul imperiului Gupta; Rama-Raya, împărat în imperiul Vijaya-nagar; Rama-Chandra, conducător din dinastia Yadava; Rama-Raya, rege în statul Maratha și exemplele ar putea continua (2). Facem precizarea că, potrivit celor mai autorizați exegeți în indianistică, numele prințului, Rama, înseamnă cel care se odihnește, cel care aduce pacea, cel bun, cel plăcut, cel fermecător, cel drag, cel frumos, și nu în ultimul rând, cel negru (3).

Potrivit concepției brahmanice asupra universului, regele era de natură divină, fiind reprezentantul pe pământ al zeului Vishnu și prin urmare, Rama- unul dintre avatara lui Vishnu - este simbolul regelui ideal și model de guvernare statală. Vrem să arătăm prin aceasta că, într-o societate în care predomină legea vedico-buddhistă, existența unor conducători statali care îl recunosc pe Rama, adică pe Negrul, ca fiind prințul întemeietor, este ceva normal. Or tocmai despre faptul că România a fost teritoriul matca al indo-europenilor și locul de formare a culturii vedice s-a scris nu odată și nu fără argumente (4).

Există chiar o bogată literatură despre Rama din Carpați, plecat cu multe mii de ani înainte de Hristos, în fruntea triburilor arice, din pădurile hiperboreilor geti. Prin urmare a căuta o Ramayană carpato-dunareană în cultura română, nu facem decât să prelungim mai departe idei exprimate deja. Ceea ce nu s-a arătat până acum și vrem să demonstrăm în cele ce urmează sunt firele nevăzute care leagă pe Rama din Carpați de Negru -Vodă, întemeietorul, din cronicile și legendele românilor.

Identitatea dintre Rama și Negru-Vodă se realizează, în primul rând, la nivel semantic, pentru că Rama, în traducere înseamnă negrul. Mai mulți istorici care s-au ocupat de istoricitatea lui Negru-Vodă au încercat să vadă aici o poreclă, ori o anume negritudine a personajului, fie a carnației, fie a părului. Rama și Negru-Vodă provin însă dintr-un univers cu structură simbolică, în care numele culorii nu trebuie luat ad-literam, negrul semnificând de cele mai multe

ori primordialitatea, ceea ce este propriu dinaștilor întemeietori. În mandalele hinduse fiecărei direcții a spațiului îi corespunde o anume culoare și un anume guvernator. Există o simbolică a culorilor împăraților în cultura chineză și în basmele românilor, precum Împăratul Roșu, Împăratul Verde, Galben, Alb, Negru. Prin urmare atât Rama cât și Negru-Vodă au primit aceste nume fără vreo legătură cu un atribut fizic.

În al doilea rând, după cum Rama este Chandra, adică Luna (Rama-Chandra) tot astfel Negru-Vodă este craiul. În limba română, cuvântul crai desemnează atât prințul conducător de țară ori ținut, așa cum apare el în letopisețe sau în basme, cât și astrul nopții, Luna. Se spune Crai-Nou la luna aflată în acea fază a ei în care apare ca o seceră, numite și coarne lunare. Pare neverosimil ca Rama, prinț din dinastia solară să fie numit Chandra, adică Luna sau craiul. În cazul lui Negru-Vodă, însă acest atributiv ține de refacerea unității primordiale sau a androginiei filozofice. După același principiu, vlăstarul de os domneasc din basmele românilor, are înscris întotdeauna, pe trupul său, soarele în piept și luna în spate, iar la brâu un spic de grâu.

În al treilea rând atât Rama din scrierile sanscrite, cât și Negru-Vodă din cronicile medievale românești sunt considerați ca fiind păstrători de lege (dharma) și rânduială străbună, iar acest lucru pare firesc dacă se ia în calcul calitatea lor de prinți fondatori statali. Dacă pentru Rama aceste calități se află scrise explicit, în cazul lui Negru-Vodă ele se deduc, din ton și din evlavie cu care de fiecare dată este pomenit, atunci când este vorba de spiritul de dreptate, fie în cronică, fie în cultura orală, populară. De n-ar fi fost așa memoria românilor nu l-ar fi păstrat. Se poate bănui un cult al lui Negru-Vodă la geți, corespunzător cultului lui Rama, prezent și astăzi printre popoarele Indiei.

În al patrulea rând Rama ca și Negru-Vodă sunt prinți exilați, peregrini prin codrii. Să ne amintim că Rama, Sita și fratele său Lakshmana au fost nevoiți să trăiască timp de paisprezece ani departe de cetatea de baștina, Ayodhya (Aiud) în adâncimi de pădure, departe de lume. Și Negru-Vodă este tot un peregrin prin codrii deși acest lucru, astăzi, nu se mai știe. Iată dovada într-un cântec bătrânesc autentic :

Pe Argeș în jos/Pe un mal frumos/ Verde și stufos/ Prin des carpiniș/ Prin mândru hațiș/ Și prin aluniș/ Plimbă-mi-se-mplimbă/ Și tot locul schimbă/ Negru-Vodă – Crai/ Cu mare alai (5).

Aceste două versuri „Plimbă-mi-se-mplimbă/Și tot locul schimbă”, exprimă condiția de rătăcitor, starea de prinț autoexilat din lume ce își schimbă mereu locul, după cum epopea ne spune : când la Chitrakuta (Chiatra/Piatra Neamț) când la Panciavati (Panciu) când la sihăstria vestitului Atri (Chilia Moșului de la mănăstirea Cetașuia lui Negru-Vodă).

În al cincilea rând, unei Biharii din India, socotită a fi vechea Kosala- patria lui Rama, îi corespunde o Biharie (Bihor) transilvană, pe care trebuie să o considerăm patria lui Negru-Vodă și din

(continuare în pag. 10)

alte trei motive: a) tradiția cărturărească, din cronici, care spune că Negru-Vodă a sosit în părțile Munteniei venind din nord. b) regăsirea capitalei țării, Kosala, numită Ayodhya în localitatea Aiud, care se află situată în aceeași zonă. Prin urmare, Kosala carpatică, patria lui Negru-Vodă a fost Biharia (Bihor) și trebuie să fi fost mult mai întinsă decât actualul județ Bihor. c) din această Kosala ramayanică făceau parte și munții Pădurea Craiului, adică munții lui Rama-Chandra sau Negru-Vodă-Craiul.

În al șaselea rând, Rama și fratele său Lakshmana devin Roman și Vlahata din legenda care privește întemeierea Moldovei. Aici prințul nu este Negru-Vodă căci Rama apare sub numele său consacrat, fapt explicabil dacă ținem cont că legenda funcționează într-un spațiu din afara granițelor Munteniei, pe filieră moldava (6). După cum Rama, Sita și fratele lui Rama, numit Lakshmana au fost surghiuniți în codru, tot astfel cronica scrie că Roman și Vlahata sunt doi frați care părăsesc cetatea Veneției, goniți fiind de eretici și își zidesc o alta cetate, Noul Râm. Este evident ca nu avem decat o adaptare a scenariului din Ramayana la cerințele momentului feudal, caracterizat de confruntarea dintre catolici și ortodocși.

În al șaptelea rând, atât Rama cât și Negru-Vodă sunt caracterizați ca oameni pioși ocrotitori ai asceților. Rama i-a ocrotit pe venerații sanyasini, le-a purtat respect și atunci când a fost cazul i-a apărat față de demonii rakșași. Pe de altă parte Negru-Vodă este și el un ocrotitor al schimnicilor, dovedit prin faptul că el a rămas în legende ca fiind constructor de mănăstiri, iar cântecul bătrânesc „Meșterul Manole” îl prezintă tocmai în această ipostază. În județul Argeș există mănăstirea „Cetațuia lui Negru-Vodă” care păstrează o biserică rupestră, de închinăciune creștină, aflată pe locul alteia, păgîne și care se consideră a fi fost locul unde poposea Negru-Vodă cu Doamna sa, pentru reculegere - ideie ramayanică prin excelentă. Pe prima terasă a Muchiei Cetățuiei, pe un pînten stîncos au fost descoperite urme ale unei așezări dacice, datînd din secolul 3 î.H.. Deasupra schitului, pe o lespede de piatră, strajuită de o troiță se deslușesc urmele unor pași despre care legenda spune că ar fi fost ale lui Negru-Vodă. Or prezența amprentelor pașilor, în piatră este specifică cultelor unor divinități antice și n-ar fi exclus ca, așa cum în India există capele închinat lui Rama, să fi existat și în Carpați altare dedicate lui Negru-Vodă. În spatele bisericii mănăstirii Negru-Vodă se află o scobitură în piatră numită Chilia Moșului, crestele munților din apropiere se numesc „Negru-Vodă călare”, un alt promontoriu din zonă este cunoscut ca fiind „Tronul lui Negru-Vodă”. În această alăturare Negru-Vodă - Moșul se află legătura dintre Rama și sanyasini, schimnicii pădurilor, dar mai poate fi și coabitarea dintre puterea regală și cea sacerdotală, provenind dintr-o religie vedică, protogetică.

În al optulea rând există destule legende toponimice, legate de Negru-Vodă, care puse cap la cap reconstituie fragmentar acea Ramayană carpato-

dunăreană astăzi pierdută. Rama, Sita și Lakshmana cu întreaga lor poveste a vieții fericite în codrii, apoi lupta eroului pentru salvarea prințesei răpite de demonul Ravana, pot oferi o explicație logică legendelor de genul : „Masa lui Negru-Vodă” (locul unde mâncau Rama și Sita); „Sărtoarea lui Negru-Vodă” (cascada lui Rama de pe râul Mandakini din Chitrakuta); „Scăldătoarea lui Negru-Vodă” (locul de îmbăiere al lui Rama din codru); „Podul lui Negru-Vodă” (podul lui Rama spre Sri-Lanka) (7). Epopea lui Negru-Vodă trebuie să fi fost suficient de cunoscută și îndrăgită de marea masă a geților, din moment ce toponimia României este plină de locuri care amintesc de ispravile sale ori de țara sa de origine, mitica Kosala.

În al noulea rând, legenda corvineștilor care explică prezența corbului în blazonul voievozilor din Muntenia se află într-o formă asemănătoare în Ramayana. Între acest fragment din epopee și legenda lui Ioan Corvin sunt următoarele elemente comune : existența unui cuplu princiar; somnul bărbatului și veghea femeii; apariția corbului; trezirea bărbatului; săgetarea corbului (8). Este cum nu se poate mai limpede că înainte de a fi fost o legendă medievală acest episod a făcut parte din Ramayana carpatică, pe care o căutăm, după cum tot atât de limpede este, pentru oricine, că pasărea corb este pasărea neagră, negrul-corb fiind negrul total. În cheie simbolică vedică acest episod ar putea să însemne detașarea față de fructul faptei, însușire a inițiatului, obligat să trăiască, totuși, în lume.

În al zecelea rând există mai multe asemănări între calitățile lui Lakshmana și fratele lui Negru-Vodă, cel din cântecele bătrânești ori legende (v. Roman și Vlahata, precum și fratele-cioban al voevodului din lirica străveche, autentică). Deși tradiția nu l-a reținut sub același nume el are atribute similare lui Lakshmana : el este cel priceput, cel norocos, cel dibaci, el este vlahul. În cântecele bătrânești fratele lui Negru-Vodă este reprezentat printr-un cioban care își regăsește ruda de sânge printr-o întâmplare, însă și la el predomină aceeași calitate- destoinicia (9).

În al unsprezecelea rând avem informații de la istorici antici despre existența „pe teritoriul Daciei, a unei cetați Ramadava (Ramidava) precum și a alteia numită Romula, toponime care ar putea veni și de la Rama nu neapărat de la Roma. Ramung este și el prințul valah, din epopeea Nibelungilor, ceea ce arată că tradiția dacică s-a perpetuat până în ev- mediu.

În al doisprezecelea rând avem același destin tragic la sfârșit de epopee a personajului feminin, atât în Ramayana getică cât și în cea hindusă. Sita, soția lui Rama, cât și Doamna lui Negru-Vodă dispar, ambele, în cadrul unui anume scenariu înghițite de pământ. Să ne amintim finalul epopeii Ramayana, când Sita, în fața banuielii nedrepte ce se aducea neprihănirii sale, cere pământului a cărei fiică era (cuvântul “sita” înseamnă în limba sanscrită

(continuare în pag. 11)

"brazdă") să se deschidă și să o resoarbă. În momentul în care Sita se aruncă în pământul ce tocmai s-a deschis acesta o primește precum îmbrățișarea unei mame. Aidoma Sitei și Doamna lui Negru-Vodă se sinucide, aruncându-se spre pământ. Conteaza mai puțin ca legenda, numită "Piscul Doamnei" a ajuns până la noi deformată, întâmplarea fiind pusă pe seama unor evenimente generate de un conflict armat între valahi și tătari, timp în care soția lui Negru-Vodă se aruncă de pe o stâncă pentru a nu fi prinsă. Pentru noi important este că principiul resorbției lumii fenomenale, simbolizat prin fiica pământului se respectă întrutotul. Dacă vrem să înțelegem în intenția și simbolică sa originală legenda "Piscul Doamnei" trebuie să apelăm acum la versurile de o frumusețe tulburătoare din Ramayana care spun: Se deschise-atunci pământul și-apăru un tron de aur, / Tron înconjurat de zâne, ca un trandafir de frunze... / Mama își luă în brațe pe copila ei curată, / Fiica sfântului Janaka, Sita, blânda, preafrumoasa! Toți îi laudă virtutea! Sita însă nu mai este! Rama-i singur! Fericirea zilelor pierdutu-i-s-a... (10).

Iată dousprezece argumente pentru a afirma că Negru-Vodă nu a fost un personaj istoric ci un erou de epopee, unul și același cu Rama din Carpați.

Note:

- 1) B.P. Hașdeu, *Istoria critică a românilor*, Ed. Minerva, București, 1984, pg. 150.
- 2) I.M. Cristea, *În Țara surâsului-Thailanda*, Ed. Libria, București, 2000, pg. 134; v. și M. Martiș, *De la Bharata la Gandhi*, Ed. științifică și enciclopedică, București, 1987; se poate consulta și Mică enciclopedie de istorie universală, Ed. politică, București, 1988.
- 3) Valmiki, *Ramayana*, Ed. pentru literatură, 1968, vol. 2, pg. 295.
- 4) A se vedea N. Desușianu, *Dacia preistorică*, Ed. Mentor, 2000; Maria Gimbutas, *Civilizație și cultură*, Ed. Meridiane, București, 1989; „Carpații leagănul civilizației euro-indo-iranice”, în Anexa II din volumul, *Iordanes, Getica*, Ed. Gândirea, București, 2001, cu un studiu introductiv de Gabriel Gheorghe.
- 5) Ion Taloș, *Meșterul Manole*, Ed. Grai și suflet, București, 1997, pg. 355.
- 6) *Despre Roman și Vlahata a se vedea* Gheorghe Brătianu, Ed. Eminescu, București, 1980, pg. 155 dar și B.P. Hașdeu, op. cit. pag. 158-160.
- 7) *Legende populare geografice*, Ed. Sport-turism, 1986, pg. 119; 125; 203; precizăm că înțelesul cuvântului "săritoare" din legende este acela de „cascadă”-locul în care apa sare.
- 8) *Legende populare românești*, Ed. Albatros, București, 1983, pg. 144.
- 9) *Folclor din Oltenia și Muntenia*, vol. V, Ed. Minerva, București, 1970, pg. 328.
- 10) Valmiki, op. cit. vol. II, pg. 283.

Lansare de carte românească la VIENA

Corneliu ANTONIU

[fructedemare @ yahoo . rom](http://fructedemare@yahoo.com)

Cartea de poezie a poetului Corneliu Antoniu, intitulată postmodernist *fructedemare @ yahoo . rom*, a fost lansată la Viena, în 28 August, 2010, cu ocazia invitației pe care autorul a primit-o de la Institutul Cultural Român pentru a participa la o lectură publică în Austria.

Conținând un număr de 48 de pagini, într-un format de carte de vacanță, volumul a fost scos la sfârșitul lunii august a.c. la editura Fundația Culturală Antares din Galați. El reprezintă o antologie de poezie din creația poetului Corneliu Antoniu, o colecție originală ordonată și îngrijită chiar de autor, care grupează în mod ingenios poeme în nu mai puțin de patru limbi: germană, franceză, engleză și, desigur, română.

Pentru cine încă nu l-a cunoscut pe poetul Corneliu Antoniu, reamintim aici că este directorul-fondator al revistei *Antares* și director executiv al *Fundației Antares*. De doisprezece ani organizează "Festivalul Internațional de Literatură *Serile de poezie ale revistei Antares*". Este director al editurii Antares. În anul 1997 instituie "Ordinul Internațional al Cavalerilor Danubieni", iar în 2004 primește "Meritul Cultural în rang de Cavaler" din mâna președintelui României. Este totodată și Președinte al Filialei Galați-Brăila aUSR.

Volum publicate:

- ❖ *Ascunsa ninsoare*, Editura Cartea Românească, 1978
- ❖ *Supunerile*, Editura Eminescu, 1982
- ❖ *Fluturele de diamant*, Editura Cartea Românească, 1986
- ❖ *Pădurile din Miconia*, Editura Eminescu, 1991
- ❖ *Adio KAP-BLANK*, Editura Galatea, 1996, roman
- ❖ *fructedemare @ yahoo . rom*, Editura Fundația Culturală Antares, 2010

Melania CUC

Mărturisesc

- Pssst! Strânge robinetul... te rog!
Picătura a depășit în unchii de aur
Barilul de kerosen cu risc zero.
- Ehe, este încă liniște în oul de Paște
Spune dropia din embrionul ce crește de-a-ndoaselea
În farfuria unui gurmand fără identitate.
Mereu vorbesc despre alții,
Mă silesc să recunosc reconquista unde
Eu am fost doar o cheie pentru solfegiul
După care se mișcă axul pământului.
Mii de umbre stau coagulate
Între palmele mele unse cu uleiul de mirodenii
sălbatică.
Mărturisesc, sunt doar un golan rătăcind pe orbita
Din care îngerii se văd tot mai îndepărtați,
Ca sentința unui viețăș ce nu va fi dusă la capăt.
O, da, sunt oarbă și surdă dar încă
Hototesc de pe balconul meu din beton
Împodobit cu o singură plantă de orhidee
Sălbatică.
La picioarele noastre, orașul se topește,
Se scurge în compostul ce mi-a ajuns
La subsioara scrisorii pe care... ți-o scriu
Cu detalii ce nu mai interesează nici un șef de poliție.

Colecția mea de porțelanuri

Serghei Esenin a fost ultimul revoluționar
Care a băut cocktail molotov în loc de agheasmă.
O frăție de sânge și de apă chioară ne leagă...
Și ce dacă, creionul cu care-mi iscălesc eu jurnalul
Este bont și cea mai mare parte din ceea ce am fost
S-a aruncat sinucigașă
Din blocul cu farmacia ce nu vinde morfină?!
Sunt tot contrabandistul și armatorul de ocazie...
O uniune de sentimente ce se pot alege.
Dintre atâtea invazii și veșminte rupte
Ca un steag legat la stâlpul unui catarg.
- Loviți cu pietre - pâinea-i scumpă și
Exponatul din vitrină este din... ipsos, vopsea și
Foarte multe întrebări la care nu știe nimeni
răspunsul.

Din grija voastră crește sămânța de rapiță,
Achena din care va trebui să extragem ulei și
Speranțe mult mai subțiri ca o ață de chirurgie.
Eu cos nasturi, pun capse la vesta de salvare...

Vreamea numai bună pentru centrifuga
Care stoarce, usucă solzii micuței sirene.
S-a mai eliberat un loc în colecția mea de porțelanuri.

Jucăria împușcată

Nu va mai ploua o mie de ani și mai bine
Peste arborele împodobit cu batiste de rugăciune
Și sticle golite de vodcă.
Cântecul lebedei negre se târăște în poante
Ca o jucărie împușcată cu gloanțe adevărate.
Un ochi de păpușă stricată este universul doamnei
Bovary.
Doar un clișeu din grădina cu roze, peste care,
Coșka de unt englezesc s-a topit cu încetinitorul.
Tu nu ai cum să-mi recunoști parfumul,
Nici amprenta degetului cu care am parafat
Relația dintre cei vii și cei morți.
Pe fața asta de masă pătată am cinat separat.

De altminteri, toate poveștile mele sunt triste,
Palide ca o curtezană bolnavă de ftizie.
Vesel este numai anotimpul care-mi crește
Ca o piele nouă pe sub pielea cea veche.

Măsura aripilor

M-ați decupat cu foarfecele de frizerie, dintr-un
tablou de familie...
O, da... Am răni, stigmatate nevindecabile la fiecare filă
Din cartea pe care o scriu în trei direcții deodată.
Îmi permit luxul să mint, să adevăresc greșit
Măsura aripilor de hârtie cerată.
Sunt un biet zeu colorat, jucărie planând peste
Plantele tuse la zero de garda-de-mediu.
O stare de fapt nici nu mai există, doar cutele ei
irevocabile,
Riduri de clown bolnav de ficat.
De la o vreme nu mai încap în gemantanul
contingentului.
Rețin doar un număr matricol ce se calcă în picioare
Pentru medalii din sticlă.
Speranța mea este la promoție,
Nu costă nici cât negru sub unghie prașiva felină, -
Vorba ei se tupilește pe sub cămașă și... mușcă.
Apoi... plouă. Cu sudoare și cu sânge.
Cad picături mult mai grele decât lespede
De pe casa în care Lazăr le citește leproșilor,
Din Scriptură

Nimic nu mai ține de ceea ce credeam a fi
Suportabil ca o foiță de staniol pusă
Peste bomboana cu gust de căpșună.
Sunt tot mai rigidă, inadapabilă, scândură
Purtată pe umerii a patru bărbați cu veste negre
Și lacrimi adunându-li-se-n bărbie.

[poeme din volumul în lucru "Foișorul de foc"]

Lucian-Ștefan MUREȘANU

„Amintește-ți că vei muri”

Am alergat o viață după toate neîmplinirile și răutățile celor care, parcă scriși, au fost a-mi urmări pașii. Îi simțeam în spatele meu și respirația lor îmi intoxica aerul pe care nevoit îl inspiram. Eram emfatici unul față de celălalt și asta o știam; este o impresie că avem prieteni, de fapt fiecare se zbate ca oricare necuvântătoare pentru a exista și a-și atinge țelul. Este singurul lucru conștient al existenței noastre. Un suflet înrobit, pătat, supus excentrismului nostru. Ne place să ne credem superiori și să ne evaluăm prin nimicnicia noastră excrementele gândirii în fața altor progenituri umane, ridicându-ne deasupra limitei bunului simț. În fapt, suntem niște ceva-uri nesemnificative în fața Universului. Spunând cantitate, mă refer la toată încărcătura materiei cenușii pe care, într-un timp al existenței noastre, am acumulat-o pentru a ne infatua, folosind-o pentru mărire, pentru onoruri, pentru o diplomă care să ne aureolizeze. Cine nu are diplomă, în conceptul tuturor, poate fi considerat un nimic, chiar dacă, în situații diferite ne depășesc cu mult, primordial fiind bunul simț.

Să nu ne ascundem după palmele pe care le vrem să ne ferească adevărata față. Printre degete ne trădează lumina ochilor, care scânteiază în fața altora, la fel de ascunși ca și noi, străfundurile. Și pentru a fi mai concret în ceea ce am spus mai sus, să trecem la a ne prezenta în diferite ipostaze ale vieții, pe care cu siguranță le-ați trăit și urmărit așa cum și eu, la rândul meu, le-am avut drept experiențe.

Urcam treptele intrării unei instituții de stat. În fața mea un semen robust, într-un costum de vară, dintr-o stofă de bună calitate, cu o pălărie cu boruri largi, trecut de șaizeci de ani, se înălța semeț pe fiecare treaptă pe care o urca. Era un semn al ignoranței. Îl priveam pentru că altceva mai bun, în momentele acelea, nu aveam de făcut. La un moment dat am zâmbit când omul a intrat pe ușa clădirii și doi dintre cei care păzeau s-au aplecat în fața lui salutându-l slugarnic. Mi-a venit și mie rândul să intru iar cei doi nici nu m-au băgat în seamă. Am aflat de altfel, ajungând să îl cunosc până în cele din urmă pe insul robust, că era șeful unui departament important al instituției. Departamentul la care fusesem trimis să rezolv una dintre cererile pe care Universitatea la care eram consilier, la vremea aceea, mi-o dăduse ca sarcină.

După trei sferturi de oră de așteptări, la ușa cabinetului acestui șef, timp în care secretara foise, intrând și ieșind însoțită mereu de alți noi veniți, ce nu așteptau ca ceilalți, plictisiți și obosiți, cu tot felul de hârtii și probleme ale instituției!!!, am fost primit de domnul în funcție.

M-am prezentat înmânându-i dosarul și scrisorile Senatului universității. A răsfoit două dintre revistele suport de curs universitar, a citit sau mai bine spus a trecut cu privirea peste materialele pe care i le adusesem spre documentare, le-a închis și mi-a spus

rece: *Nu știi, voi încerca să văd ce pot face pentru dumneavoastră. Vă anunțăm.* Am rămas uimit. Un timp pe care l-am pierdut așteptând să-mi răspundă sec, dezinteresat de ceea ce doream să informez instituția respectivă, în ciuda faptului că un set de documente îi fuseseră trimise spre studiu cu o lună înainte. Ridicându-se de pe scaun am înțeles că audiența luase sfârșit. L-am salutat, părăsind sala.

A doua zi, am apelat la alte foruri, pentru că nu am stat așteptând la un semen dezinteresat de cultura română, el fiind om de cultură! și, în sfârșit, problema universității noastre a fost rezolvată.

Anii au trecut. Ironia sorții. După aproape șapte ani urcam aceleași trepte, ale aceleiași instituții. Doamne, era cald, într-o frumoasă zi de sfârșit de iunie. Cineva în spatele meu m-a strigat, m-am întors și am întrezărit, printre cei care urcau treptele, un trup robust, obosit. Așteptând pe cea care mă strigase, am urmărit pe cel ce cu șapte ani în urmă suia zvelt, treptele acestei instituții. De data acesta cei doi agenți de la intrare nu l-au mai băgat în seamă și nu s-au mai rupt de șale ca cei de acum șapte ani în urmă, erau alții și mult mai tineri. Nici măcar nu îl priviră fiind ocupați cu un tabel pe care urmau să-l semneze.

Am salutat pe cea care mă strigase, am schimbat două vorbe și ne-am luat la revedere. Grăbit, am urcat treptele urmărindu-l pe cel care cu ani în urmă era „cineva” în această instituție și care acum devenise un oarecare, ca toți ceilalți solicitanți. A urcat la etajul unde cândva își avusese biroul, cu secretare și subalterni care roiau în jurul lui și care acum treceau, poate, pe lângă el, făcându-se că nu-l cunosc, că anii au trecut și multe s-au schimbat. S-a așezat pe canapeaua din holul de așteptare unde se mai aflau încă trei persoane. Într-un timp scurt au mai apărut două, unul tânăr ce nu avea mai mult de treizeci de ani iar celălalt apropiindu-se de cincizeci de ani. Costumele pe care le purtau le evaluau funcțiile cu care sfidau pe toți cei ce îndrăzneau a se ridica să le stea în cale. Se apropiară de birou și, când au intrat, sfidând persoana semenului robust, care nădăjduia tăcut, bineînțeles că primirea le-a fost pe măsura așteptărilor.

Timpul se scurgea greu. Groaznica așteptare în zadar. Unul dintre cei care se afla pe canapea zise într-un târziu: *Au funcții să rezolve problemele instituțiilor care au nevoie de mângălitura lor, nu de pierdere de timp.*

Semenul oftă coborându-și privirea. Oare conștientiza că și el procedase cândva la fel, ignorându-i pe cei care smeriți, îngenuncheați, veneau la el să îi cerșească o audiență și o semnătură, care pe atunci valora foarte mult? Timpul, ce îți rezervă timpul? Suntem frunze în vânt, figuri trufașe. Ne distrugem unul pe celălalt neavând remușcări. Ne batjocorim și ne umplem cu noroi nepăsându-ne de suferințele aproapelui

(continuare în pag. 14)

nostru și, după toate acestea ne ascundem ca niște năpârci, atunci când nu mai avem putere dându-ne victime ale unui sistem pe care cu toții îl slujim, acela de ignorare și înfumurare peste măsură.

Să nu uităm că murim duhnind a putreziciune. Toți avem același sfârșit.

După aproape o oră de foiri și intrări la domnul șef de departament, tânăra secretară se arată zâmbitoare adresându-se celor care nervoși așteptau audiențele: *Domnul secretar părăsește instituția și se întoarce peste o oră.*

Cei prezenți rămaseră muți uitându-se unul la celălalt. Semenul s-a ridicat pornind spre treptele care duceau spre ieșirea din instituție. Cobora agale. Două femei, care discutau aprins, cu câte două bibliorafturi în brațe, trecuseră grăbite pe lângă bătrân. Acesta le observă și parcă vruse să le spună ceva. Se opri însă cele două femei nici nu-l băgară în seamă, discuția lor era mult mai importantă decât depănarea amintirilor bătrânului pensionar. La vreo câțiva pași, după ce semenul dăduse colțul treptelor, una se opri din discuție spunând: *Știi cine era? M-am făcut că nici nu-l văd. Un nemernic. N-a mai murit... Cealaltă zâmbi amarnic, completând: Tu, dar eu că i-am fost în directă subordonare. Pentru fiecare există un sfârșit. Nimeni nu stă până la moarte în vârful piramidei.*

Abia atunci am înțeles că evaluatorii noștri sunt toți cei cu care zi de zi intrăm în contact. Ne privim, vorbim unul cu celălalt, de multe ori dăm impresia că suntem de acord cu ceea ce face cel cu care conviețuim: familie, colegi de școală, de serviciu, colaboratori ocazionali. Cât de falși suntem.

Într-un tren Rapid ascultam istorisirea a două doamne, trecute cu mult peste patruzeci de ani. Înconjurat de patru femei și un bătrânel nostim, pus pe glume, răsfoiam o revistă. Însă, când povestea de viață a aceleia, care stătea în dreptul ferestrei în direcția opusă mersului trenului, începuse să atragă atenția, liniștea se așternu peste întreg compartimentul. Își depăna cazul cu voce tare întoarsă spre cea care o asculta și care se părea a-i fi o cunoștință veche, întâlnită după un lung șir de ani de absenteism. Îl relatez ca pe un episod de viață ieșit cu totul din comun și la care te-ai fi așteptat să fie subiectul unui roman bestseller.

Suntem oameni și avem atâtea de ascuns unul față de celălalt, atâtea de reproșat *eului* nostru pentru tot ceea ce facem de multe ori fără a cugeta. Ce energii răutăcioase ne împing să încălcăm legitatea binelui în favoarea răului. A fost un timp în urmă în care m-am întrebat îndelung de ce există ură?... Și mi-am răspuns după grele experiențe ale vieții, pentru a se face echilibru între bine și rău. Nimic nu există fără echilibru, totul este drămuț pentru fiecare dintre noi. Gândurile sunt energii care transformă în materie bucuriile, pedepsele. Le primim după fapte. Ura întunecă, bunătatea luminează. Câtă strămbăciune și urățenie atâtea frumusețe și bunătate. Echilibrul acesta îl avem de la începuturi, Abel și Cain. Ura doboară, bunătatea ridică.

*Am trăit împreună cu el douăzeci și unu de ani. L-am lăsat să se apropie de mine, de sufletul meu, să-mi pătrundă în inimă și..., în liniștea care acoperise compartimentul cei prezenți ridicară sprâncenele ca semn că așteptau nerăbdători firul povestirii. Femeia nu avea în fața ei decât pe cea căreia îi relata cele trăite cu bărbatul pe care, am înțeles mai târziu, o părăsise. Pentru ea, noi, ceilalți, nici nu existam. Povestirea continuă: *mi-a distrus cei mai frumoși ani ai vieții mele.* Bătrânul își permise să intervină: *sunteți încă destul de tânără... Se făcu o pauză scurtă după care, privindu-l, femeia continuă: în comparație cu vârsta dumneavoastră. La patruzeci și șapte de ani, nu mai sunt atât de tânără încât să reîncep o căsnicie. Mi-am format tabieturi, curiozități ale vârstei, multe s-au schimbat în douăzeci și unu de ani.* Ea de fapt știa că noi, cei prezenți, o ascultăm, cu vrerea sau fără vrerea ei, altfel, discuția cu partenera de dialog s-ar fi desfășurat în șoaptă sau pe culoar. Ce aștepta această doamnă de la noi?*

Se întoarse în vechea poziție către cea căreia îi vorbea, continuând: Tot ceea ce mi-a revenit mie, după moartea părinților mei, a intrat și în posesia lui. Nimic nu mai era al meu și am crezut în el. În liniștea lui, de vreo zece ani începuse să-și pună de-o parte bani, fără să știu, să-i prospere firma pe care, de altfel, el nu avea decât puțin băgat în ea, toți erau ai celor doi parteneri, cu care copilărise și pe care i-a îndatorat. Unul s-a sinucis iar celălalt a plecat în Canada, trimițându-i, ca un naiv, bani pentru deschiderea liniilor de producție. Îl mințea că a deschis două mici întreprinderi de mobilă confecționată din răchită, și că în curând îi va trimite în Canada prima producție. Banii și i-a pus într-o bancă din Occident și, când a terminat cu mine, a dispărut pentru totdeauna. A girat cu casa fără știu, a scos banii din bancă, bani rezultați din vânzarea caselor părinților mei, bani mulți. Doamna care se afla în dreapta bătrânului, înspre ușă, pe aceeași linie de canapele cu mine, în direcția mersului trenului, ținu să o întrebe: Nu aveți copii?, răspunsul sosi imediat: nu. Se purta atât de frumos cu mine încât nu am putut bănui niciodată că în adâncul inimii sale ascundea atâtea nimicnicie, atâtea fățarnicie. Cu nimic nu s-a dat de gol. Îmi vorbea atât de frumos încât m-a făcut să-i dăruiesc totul, rămânând pe drumuri... Se făcu liniște. Nimeni nu dorea să întrebe nimic. Femeia continuă dar de astă dată privirea ei se îndreptă spre mine, care ședeam vis-a-vis de ea: Poate mă întrebați de ce a plecat? Pentru că ura lui față de tatăl meu, care avea o funcție și care s-a opus căsătoriei noastre, nu a încetat niciodată. Îmi spunea când avea prilejul: „trebuie să sufere și taică-tu”, după care zâmbea sărutându-mă pe obraz. Eu o luam drept o glumă și spuneam: nu mai fi rău. El îmi răspundea, răsând: din asta mă hrănesc. Bătrânul întrebă: Și nu v-ați dat seama din nimic că e un om malefic? Femeia răspunde: răspunde: *Nu, din nimic.* Bătrânul continuă: *spuneți că tatăl dumneavoastră a avut o funcție... onorabilă, nu l-a simțit cu nimic?*

(continuare în pag. 30)

Tania NICOLESCU

In memoriam: Petre Lazăr

Născut în 1955 în Carcaliu, jud. Tulcea, după absolvirea Institutului de Educație Fizică și Sport devine profesor în această disciplină și profesează la câteva școli din județ: Măcin, Carcaliu, Slava Cercheză și Tulcea. Laureat al Concursului Național de Poezie Panait Cerna, edițiile 1980, 1983 și 1986, colaborează la revistele Tomis, România Literară și Amfiteatru. Este prezent în antologia "O Tulce literară" (1981, Tulcea). În 1998, publică volumul de poezie "Poezii pe nisip", prefațat de Evseev Ivan. A decedat prematur, în 1999.

Poeziile din singurul volum de versuri rămas mărturie a trecerii sale prin lume ne aduc în fața ochilor imaginea unui autentic poet.

Versurile sale albe, fără titlu, sunt o permanentă solilocvie poetico-filozofică, un dialog cu "sinele" sub observația "ochiul (ne)stârpit de mizeria noțiunilor reci", sunt rezultatul unei febrile căutări a sensului existenței sale: "creierul tău înverzitor cu proverbiala-i goană după înțelepciune / biciuiește valurile corabiei uscate / căci tu - tu trăiești lângă mare / și esti nevoit să te lupți cu uscatul", "nu se poate ca gândurile tale ogarce / să nu dea de potârnichea existenței tale / masează-ți fruntea / după coșulețul cu alune al creierului / vor tresări flămânde veverițe - ochii / nu se poate ca prin încâlcitura crengilor / să nu găsești în diminețile friguroase / frunza voit verde de-așteptări golită".

Subtile și reflexive, poemele sale, uzând de o simbolistică polimorfă, explorează o tematică în care sunt puse față în față efemeritatea și veșnicia, materia-trup versus spirit, viața și moartea. În acest univers în care "muzica sferelor se va auzi / la o aruncătură de băț-dincolo de zidul acustic / al răsuflării tale", în care descoperă că "nu mai cred că-s trup la infinit / când descopăr pe-o punte adâncul / cu-o toană de cer dezbrăcată", anxietatea existențială: "la o depărtare hazlie de tine trece gâza verii / înfricoșat și mic te faci temându-te de a ei creștere", este liniștită prin redescoperirea sensului creației și al recunoașterii în ea a scânteii sale interioare de divinitate: "văzându-l singur-singurel / gata-gata să se usuze în ierburi / Dumnezeu îl Pre-schimbă în pește-păun / peștele-păun se va ridica și drept răzbunare / va scrie poezii pe nisip și pe apă / (ale lui îs toate - el e începutul / a rostii el și și-a întins înotătoarele să scrie tot ce-și mai putea aminti atunci)". Doar astfel poetul simte cu toată ființa lui că "dispare cu totul altundeva umila-mi natură" iar "marea sufletului", "nu(va) muri ghio!" "mă recunosc iar" și împăcat cu sine să renască privind fără angoase "cerul indescribibil" și "sărbătoarea apelor primăvara / când sare cât pumnul spre aer viața".

*

*

*

bate vântul
și mi se pare că nu mai am
nici o ieșire
bate poznaș
și-mi culcă pe umeri frunzele
înnebunite în catușele crengilor

mușc dintr-o scoarță de plop tânăr
și fac amar tot primprejorul
apa ajunge cu ghearele până la mine
dar încă nu mă las târât de pe mal
din asemenea primăveri
nu-mi rămâne decât glasul stins
pe care-l încerc
scâncind asemenea vântului
bate vântul
cu lopeți subtiri sapă la rădăcina părului meu

*

ți se întâmplă să uiți denumirile
florilor de câmp
nimic mai ingrat decât să rămâi
străin în fața uneia dintre ele –
chiar pe mine
chiar pe noi – le auzi deschizându-și
gura coclita de-atâtea veri
(alergi acasă la cartea cu denumirile lor
străine ție)
odoleanule răchiteanule muștarule negru
tătăneaso iarbă mare
te înfășoară te ținutuește de glezna dealului
îți gădilă ochii
te îngroapă în ele
și te mai roagă o dată mai spune-ne
străine măcar în vara asta
odoleanule răchiteanule muștarule negru

*

va trebui să ajung la maturitate
va trebui să mor
mi-a intrat Drumul pâna-n pata oarbă
noroiul lui mi-e strâns lipit
de solzi de pene de piele

zgomotoasele ploii ciuruiesc pământul surd
n-ajung frunze s-acopere toți ochiiăștia
prin care MĂ VEZI
prin care-mi împarți din tăcute talgere
sprijin și cădere

abia mai văd punctele de smoală
de pe spinarea ALBASTRĂ a cărăbușului
roșu –
să plouă să plouă

(continuare în pag. 16)

sărac ești
pe singura ta farfurioară cu margini albe
stau cei opt cartofi fierți-
mercur venus marte jupiter saturn
uranus neptun pluton

taci Ahriman taci odată
le șopteai pe rând scrâșnind din dinți
cruța-mă – băjbâia chelbosul saturn
îl înghițeau cu totul
NA –
puțin câte puțin trebuia să ajungi la Adevăr
nu mai suportai băjbâitul lor agrest
chimvalele lor
terfelind iarba tăpșanului tău
dintre cele două tâmplice mici

(doreai să rămai singur
dar în zorii-zorilor auzeau
NA
Răule
te apuca Aurora de guler și te arunca în ziuă
cu farfurioară cu tot)

*

și la ierburile înalte
și la floarea-soarelui și la troscot
m-am uitat
dar
nu m-am putut recunoaște
ceva mă împiedica să mă întâlnesc-
dinlauntru al meu
ia mai încearcă-te
ia mai apropie-te-
nu se poate să nu gasești ceva
și pentru mine

nu mă lăsa așa

*

m-am apropiat
marea bârfea cu țărmul-
a complotat cu Timpul
și mi-a scos unul câte unul afară
dacă va mai fura un fir
din buchetelul viu care mi-a mai rămas
îl voi sminti în bătai regulate
îl voi indobitoci cu fluxurile mele
voi vorbi cu aștri prieteni în refluxuri
il voi dezgoli până la genunchii-i ascuțiți
ești un bătăran băiete
obosise marea –
țărmul se-ntorcea de la containere
cu panerul de cărat spuma –

iar mă-ndoapă Cassandra asta cu ecouri
sătul sunt până-n gat de rămașițele ei
niciodată nimeni nu-mi va aduna
ecourile toate toate toate
într-un sac – să-l leg la gât
să-l îngrop în nisipul fierbinte
și s-aștept s-aștept mereu
până mă va scăpa
întâiul nou născut Cuvânt

*

se-ntorc vapoarele cu catarge din glie
ieșiți viespi cârțițe râme și broaște
ieșiți la hora nebună la explozia horelor
din crengi
din pinacoteca secundelor
(jos pălăria șoptesc la urechea zăpezii omătuțele
breze)
ce grea e pădurea cu icnete de rană
cine mai iese cine mai intră
Natura scoate tarabele licitația poate începe
cine ajunge primul cine scapă ultimul
miliarde de atomi se țin de fusta reginelor picături
herghelii pur-sânge năvălesc culorile-n zori
gătiți-vă seve
într-o zi am plâns încet pe coaja frasinului
am vrut să seman cu Tine
așa de mult m-am pierdut
să nu mă crezi
să nu mă crezi

August - Septembrie, 2010

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

- ❖ *Corneliu Antoniu - fructedemare@yahoo.com*,
antologie de autor, ediție multilingvă, Editura
Fundatia Culturală Antares, Galați, 2010
- ❖ *Dumitru Grad - Printre amintiri*, Editura PIM,
lași, 2010
- ❖ *Vadim Bacinschi - Sudul Basarabiei (regiunea
Odesa) - pământ uitat de oameni și de
Dumnezeu...*, Editura Sinteze, Galați, 2010

Șerban STĂNESCU

Printre oameni

De mic copil, m-am simțit ciudat printre oameni. Nu le-am înțeles niciodată zbaterile, violența, răutățile. Pe de altă parte, nici nu m-am simțit în stare să mă izolez. Le-am simțit nevoia, am simțit nevoia de a fi printre ei, alături de ei, după puterile mele.

Ce m-a împiedicat atâția ani să aleg o altă cale?

O caracteristică pe care am observat-o deseori: atunci când cuiva îi place o floare, o rupe. Expresia eufemistică este: "am cules o floare..."

A rupe o floare este tot un act de ucidere, de cruzime. De ce? Și mie îmi plac foarte mult florile. Prefer să le admir însă acolo unde le descopăr. Care ar fi avantajul? Floarea nu moare. Nu moare "pentru că așa am vrut eu". Dacă nu o rup, va putea fi admirată pe tot parcursul vieții ei, de oricâți oameni vor simți nevoia de a primi de la acea floare darul ei unic: frumusețea, delicatețea, culoarea dar, mai ales, naturalitatea.

Am început cu florile. Am început așa, pentru că, în viziunea mea, femeile sunt ca florile: trebuie să aducă în viața noastră frumusețea și delicatețea florilor.

Paradoxal, cu femeile ne purtăm la fel ca și cu florile: le "rupem". După ce se ofilesc, le aruncăm. Uneori, cu vază cu tot... vezi divorțurile premature.

Vreau să spun că, în ciuda orgoliului de specie al oamenilor, specia umană NU este singura specie inteligentă din Galaxie și cu atât mai puțin din Univers. Sunt multe alte specii, chiar din aceeași familie din care face parte Omul ca ființă și structură energetică.

Foarte multe dintre ființele din Galaxie au chiar aspect umanoid, foarte asemănător oamenilor de pe Pământ - Gea.

Pentru mine toate țările sunt Pământul și eu iubesc Pământul și locuitorii lui. Totuși, nu pot să rezum întreg Universul la o singură planetă și la un singur biotop. E adevărat, Pământul poate fi o imagine la scară mică a întregului Univers; un arhetip, o schemă de bază.

Mi se pare straniu faptul că cei mai mulți oameni au un mod de schematizare care, în loc să elimine detaliile nesemnificative, elimină exact ceea ce ar trebui păstrat: esența. Cum altfel ar putea fi explicată lipsa de integrare a omului, în propriul său mediu de viață?

Ceea ce am remarcat sistematic este enorma energie consumată în a transforma mediul de viață, după reguli de cele mai multe ori arbitrare. Extrem de rar am putut observa o preocupare reală pentru adaptare. De ce să constrângem mediul să fie ce ne imaginăm noi că ar trebui și nu să căutăm soluții de a ne adapta? Suntem chiar atât de atoateștiutori? Istoria omenirii ne arată cu totul altceva...

Am asistat timp de decenii la violente inimaginabile, incalificabile și intolerabile, săvârșite de semenii nostri: poluare extremă. Amintesc aici doar reziduurile radioactive. Apoi războaiele, dintre care "vedete" sunt cele două mondiale. Dar nu sunt singurele. Războaiele pornite din divergențe pe teme profesionale, macină și în clipa în care scriu o mare parte din lume. Nu dau exemple. Sunt prea multe stiri în

mass-media care relatează - chiar cu lux de amănunte - astfel de știri.

Prin contrast, există două ființe pe care le admir profund, tocmai pentru gradul lor excepțional de adaptare la mediu: delfinii și albinele. Anii din urmă ne-au făcut să redescoperim aceste ființe, alături de care trăim pe planetă de milenii. Nu sunt singurul care privește aceste specii cu uimire și admirație. Cu toate acestea, puțini sunt cei care învață mesajul simplu și elegant al acestora: integrare și adaptare.

Am văzut de curând un film pe care îl consider excepțional: *The Secret*. Am desoperit cu imensă bucurie strădania unui mare număr de oameni, oameni adevărați, de a arăta lumii, fiecărui om în parte și tuturor la un loc, o cale către reușită, către succes, către împlinire.

Am așteptat, cred, întreaga viață acest film. Abia după vizionarea lui am reușit să mă simt, după decenii de viațuire, **printre oameni**.

Există atât de multe în Univers pentru noi, pentru fiecare! Vreau să cred că ziua de astăzi este ceea ce am vădit eu să fie lumea în care trăiesc: un joc minunat al imaginației creatoare, la care participă fiecare în felul său propriu, cu bucurie, cu dăruire, cu încântare, cu recunoștință și cu iubire.

De-a lungul anilor am hrănit multe vise. Parte din ele sunt realitate. Altele așteaptă încă să investesc în ele energia minimă necesară pentru a face saltul către următoarea etapă pe calea realizării, materializării.

Niciodată nu m-am putut împăca cu ideea de izolare. Mi-au trebuit însă enorm de mulți ani din viață pentru a avea curajul să-mi schimb gândurile. Să aleg acele gânduri care să-mi aducă bucurie, fericirea de a trăi.

Anul trecut, am făcut un pas pe care mi l-am dorit mult timp. Am început să public pe Internet. Atunci când am luat această decizie, am fost pus în situația de a-mi înfrânge o groază enormă. Acum, după mai multe luni de la debut, îmi dau seama cât de greșit am privit lucrurile: îmi doream să fiu printre oameni, așa cum am vrut dintotdeauna, dar nu am reușit să găsesc soluția. Ea exista, în mine, în jurul meu, de ani și ani de zile. Aștepta doar momentul potrivit.

Stau și mă întreb acum, când totul e un fapt împlinit, de ce oare nu dăm curs acelor nevoi interioare care ne aduc cu adevărat ceea ce simțim că vrem?

Refuz să cred că avem nevoie de foamete, războaie, poluare, scandaluri. N-am văzut pe nimeni răzând în plin război, și chiar dacă ar fi un astfel de caz, ar fi excepția care confirmă regula.

Am scris despre copilul din noi, despre arta de a visa și despre alte lucruri a căror nevoie o simțim cu toții, dar cumva nu-l acordăm importanța necesară și, în loc să devină realitate pe care ne-o dorim atât de mult, rămân la stadiu de vise. Frânturi ale unei posibile realități, care plutesc ca o ceață în universu-

(continuare în pag. 18)

rile noastre interioare, negăsindu-ne dispuși să-i acordăm acea fărâmbă de energie, venită din gândul nostru îndreptat zilnic către împlinire, fie și pentru câteva secunde. Am revenit printre oameni, cu toate ale mele: experiențe, ezitări, succese, lucruri mai mult sau mai puțin banale, idei, fapte, culori, cuvinte.

De ce m-am ascuns de voi? De ce ne ascundem unii de alții, în ciuda nevoii imense pe care o resimțim de a fi împreună? Mulți dintre noi își arată rănile, strigându-și durerea cu disperare. Câți dintre noi însă au curajul de a visa frumos și de a da viață acestor vise frumoase prin scrisul lor?

Cred că lucrul de care m-am temut cel mai mult înainte de a veni printre voi cu scrisul meu nu a fost ideea eșecului, ci intuiția durerii pe care aveam să o descopăr în jurul meu și căreia nu fusesem pregătit să îi fac față. Marii medici ai omenirii însă, spun că cel mai eficient medicament în procesul vindecării este să accepți starea ta curentă, apoi să începi să-ți reconstruiești sănătatea, pornind de la felul în care gândești despre tine și despre cei din jurul tău.

Am scris cândva despre libertatea de a alege. Avem această libertate. Cei mai mulți însă, ne amăgim că alegem, adoptând în realitate ideile altora despre lume. Capacitatea de a visa. Am descoperit cu mirare că mulți dintre noi am uitat să visăm. Mulți cădem pradă unor coșmaruri epuizante, pe care le alimentăm clipă de clipă: ziua, noaptea, la servicii, acasă, în parc, pe stradă, în concedii la munte sau la mare...

Am revenit printre oameni. Mi-am propus să fac pentru mine și pentru oricine s-a săturat să hrănească astfel de coșmaruri, altfel de pași. Nu dețin și nimeni nu cred că deține Adevărul Absolut. Putem însă să ne împărțășim visele frumoase. Să scriem, să vorbim despre ele. Să fim atât de preocupați de ele, încât tot orizontul nostru să fie inundat de aceste preocupări.

Atunci când în fața ochilor tăi se află Soarele care răsare din Mare, nimic din ceea ce este întunecat nu se mai vede. Pentru cine nu a văzut niciodată răsăritul Soarelui de pe mare, ceea ce spun eu, nu are o semnificație prea profundă. Pentru cine a găsit în el puterea de a se trezi la ora 2 pentru a pleca pe mare, ceea ce spun eu aici, înseamnă cu adevărat ceva.

Aceasta este imaginea pe care vreau s-o păstrez în suflet și-n minte: răsăritul de Soare pe Mare. Nu știu câți sunt de acord cu mine, nu știu câți vor zâmbi sarcastic citind aceste rânduri. Pentru mine e destul să știu că există câțiva ce își doresc o lume a luminii, a culorilor, a zâmbetului omniprezent.

Căutați și voi această bucurie de a culege ceea ce vă umple ființa de bucurie, de a trăi visul care vă împlinește! Nu vă irosiți energia în conflicte interioare sau exterioare și nu filosofați pe tema întunericii. Cine se gândește, cine vorbește prea mult despre întuneric, uită să alerge să prindă răsăritul. Această energie a începutului, care ne forțează să pășim în lumină, să ne bucurăm de noi înșine și de fiecare realizare.

CENTRUL CULTURAL REDUTA

organizează

CONCURSUL NAȚIONAL DE POEZIE „CARMEN PATRIAE”

a VIII-a ediție (noiembrie 2010)

„Nationalismul poate fi practicat și cuviincios. Nimeni nu poate interzice unui popor să-și trăiască tradiția și istoria. Când dispar popoarele, intrăm în turnul Babilonului” - Petre Țuța

Concursul, având ca temă dragostea de țară, înțelegând prin aceasta complexitatea sufletească a poporului nostru și implicit, a autorului, se adresează tuturor creatorilor români, din țară și din diaspora, de orice vârstă, indiferent dacă sunt sau nu membri ai Uniunii Scriitorilor sau autori de volume publicate, dar în special, elevilor din școli și licee, cenaclurilor literare ale acestora.

Poeziile (pot fi și scurte poeme în proză) vor fi dactilografiate obligatoriu și vor purta un motto, care se va regăsi și pe un plic însoțitor (închis) conținând datele de identificare: numele, câteva repere biografice, adresa, numărul de telefon. Paginile conținând poeziile nu vor purta date de identificare, ci doar motto-ul regăsit pe plicul ce va conține aceste date.

Textele (nu mai mult de zece titluri) vor fi trimise pe adresa: *Centrul Cultural „Reduta” Brașov, str. Apollonia Hirscher nr.8, cod poștal 500025, Brașov, România* - cu mențiunea „Pentru Concursul Carmen Patriae” (în cazul elevilor se va specifica: secțiunea elevi).

Data limită de prezentare: 15 noiembrie 2010 (data poștei). Juriul (alcătuit din scriitori și critici literari) va decerna trei premii (I, II, III), o mențiune, precum și Marele Premiu „Carmen Patriae” - pentru fiecare secțiune în parte.

Câștigătorii concursului vor fi anunțați din timp pentru a fi prezenți la festivitatea de premiere, care va avea loc la Centrul Cultural „Reduta” Brașov la sfârșitul lunii noiembrie, la o dată pe care o vom comunica din timp.

Informații suplimentare la numărul de telefon (+40)268-419706 sau la adresele de e-mail: centrulcultural_reduta@yahoo.com; office@cultural-centre.ro.

Director: Marius CISAR

Valeriu VALEGI

Stihiile prozei

Beneficiara unei experiențe apreciabile în poezie, **Maria Izgherean** se încumetă cu **Femei și femei** (Editura Nadrag Lugoj, 2010 - 52 pag., preț neprecizat) să înfrunte stihiiile prozei (și nu este la prima încercare!) cu credința că ceea ce nu s-a consumat din sufletul său prin ardere lirică poate fi sublimat printr-o frazare ritmată, simplă, bine condusă din centrul ființei sale.

Autoarea este atrasă de eternul feminin (se putea altfel?) într-o încercare, cu certe reușite secvențiale, de a-și apropia destinele unor femei puse la încercare de vicisitudinile vieții.

Cartea este scrisă într-un stil alert, sub pecetea oralității, și conține patru povestiri.

Marina, personajul din prima povestire - „Un mit spulberat”, se reîntoarce în satul natal cu nostalgie. Momentul coincide cu înmormântarea inginerului Dorinel, un bărbat încă frumos în jurul vârstei de 50 de ani, cel care a fost prieten și iubit al Vioricai, o fată de asemenea frumoasă și plină de viață. La puțin timp o întâlnește chiar pe Viorica de la care află întreaga poveste: *„M-a iubit și l-am iubit. A făcut parte din viața mea și va avea mereu un loc al lui într-un sertar al inimii mele... tânăr, frumos, cu părul negru-albăstrui... Bărbatul visurilor mele!... A fost posesiv... A fost posesiv și eu nu puteam suporta asta... L-am iubit și, tocmai pentru că l-am iubit, nu am vrut să-mi fac și să-i fac „viața un chin”...”. Ulterior, Viorica și-a refăcut viața alături de Andrei. A fost o alegere cu mintea și nu cu inima... Pentru Marina rămâne de neînțeles povestea de iubire („Să-l iubești și să fii cerebrală în aceeași măsură, asta întrece orice închipuire, este un caz la mie...”). Această tristă poveste spulberă „mitul orbirii din dragoste”.*

Tincuța, femeia din cea de a doua povestire - „Când cărțile sunt măsluite”, care, împreună cu soțul Mihai și cele trei fiice (Georgiana, Ioana și Maricica), își duce traiul liniștit într-un sat bănățean, ajunge la concluzia că singura modalitate de a-și scăpa fetele de sărăcie este să le găsească o partidă bună, adică soți buni și, mai ales, bogați. Cu prima ocazie își pune în aplicare planul. Pune ochii pe Romică, inginerul stagiar din sat, și, profitând de starea lui de ebrietate avansată, îl ajută să profite de fiica ei cea mai mică, Maricica („Tincuța reacționează ca o codoașă bătrână, deschizând drumul tânărului spre patul Maricicai”). Rezultatul acestui viol înscenat a fost că la o lună tânăra Maricica a simțit că a rămas însărcinată cu inginerul Romică. Deși nu-l iubea cu adevărat, dar fiind împinsă pe la spate de insistențele mamei, a acceptat să se căsătorească cu acesta. Are loc derapajul firesc al tinerei mame.

Asupra fetiței sale Lucreția și-a revărsat toată ura, „salvarea” venindu-i din consumul de alcool și din desfrâul întreținut cu o plăcere maladivă.

Decăderea continuă sub ochii înțelegători ai soțului iubitor, și dintr-o relație ulterioară se va naște un băiat – Darius, asupra căruia își va revărsa toată dragostea de mamă, neconsolată încă.

Ca o răzbunare a sorții se produce moartea prin accident a lui Darius, chiar în ziua în care împlinea trei ani... Ce s-a ales din planurile mamei sale Tincuța? Pot fi cărțile făcute?

Celelalte femei - Lili și Sabrina din ultimele două povestiri ale cărții („Un drag special” și „De la „vorbă” la discuții”), deși mai puțin transfigurate artistic de autoare - completează un bestiar feminin ce, altfel, este prea ușor trecut cu vederea de alți scriitori.

Apreciem eforturile Mariei Izgherean de a aduce în prim plan Planeta Femeia, cu un plus de prospețime.

(urmăre din pag. 6)

constând în luare de mită, una frumușică, primită de la doi afaceriști sirieni. Fapta era probată, căci cei doi înregistraseră audio întâlnirea. O pun la curent pe d-ra Gabi, informația având darul s-o bulverseze:

- Nu se poate! Păi, și-atunci presupun că jurnalul... Incredibil! Nemernicul! Și-mi sacrificasem totul pentru el... aveam o carieră fulminantă... Sunt distrusă.

Și totuși viitorul ei nu a fost într-un totuș compromis. Peste câteva luni aveam s-o depistez în staff-ul unui parlamentar cu greutate. O aștept să crească în continuare, fiindcă are potențial. De ce nu, chiar în Parlament? Deși nu are decât două Camere...

În schimb, autorul jurnalului a primit doi ani de închisoare cu suspendare, pedeapsa pe care-o execută spășit în cea mai mare parte în vilele lui de la mare și de la munte, departe de lumea politică dezlănțuită. De altfel, în cercurile de analiști politici este considerat un erou național. Datorită lui am intrat în UE. Este dovada vie că lupta anticorupție se duce în România. Este marele corupt prins și judecat. Un exemplar rar și, ca atare, se spune că și protejat.

Cât despre celebrul jurnal, recunosc că l-am achiziționat de la d-ra Dulămea, fiind atras de reducerea bruscă de preț. Și, în plus, spiritul meu de mare colecționar de orice și-a spus cuvântul. Însă mă bate gândul să-l înapoiez aparținătorului. Așa se cuvine, să înapoiez ce nu-i al tău. Și trebuie, doar, să-l continue... Viața politică a fostului ministru al Industriei și Cercetării nu poate fi încheiată. Ar fi păcat...

POEȚI TULCENI

OLIMPIU VLADIMIROV

Ziua

Nu pot să uit
ceasurile sărăciei
sau clipele de dragoste;

Am uitat însă, întotdeauna
ziua.

Doar pământul

Doar pământul îmi leagănă
viața
și
mormintele celor dragi.

Doar privirile mele
leagănă pământul...

Mângâiere

În aerul înfoiat
blana pisicii se electrizează
sub mângâierile mâinii;
fericire domestică, fericire...

Taina

În deșertul de piatră,
zeitățile măcinate
între singurătate și spaime,
bântuie timpul;

Sfidând liniștea dureroasă,
trecerea șarpelui
ridică un val de nisip
în eternitate.

Uimire

Mă părăsesc prietenii.
pe socluri
rămân doar locuri libere.
se pierd
nu jurăminte care ard în focuri
ci doar speranțele într-un deșert.

Miraj

Despletesc
noaptea lungă a părului tău
pierdut în miresele ierbii;

Mă ascund
de ochiul viclean al lunii
care-ți păzește cerul sânilor;
doar așa te pot săruta
cu bucuria tandreții;

Aștept mirajul trezirii
ăa-mi cumpăr dimineața
cu mărunțișul stelelor rămase
în candelile de rouă.

Marină

Nuduri sfidând
Goliciunea mării,
caută umbra
unui bob de nisip.

Test

Doamne,
o carte a căzut în gol,
dar nici un critic
nu s-a aruncat s-o salveze!

Așteptare

Peste șesurile mării
fulgerarea sânilor tăi
caută pustiul
unui singur val.

Umbra pescărușilor
îmi foarfecă
urâtul așteptării.

Iluzie

A plecat marea
Au plecat munții;
A plecat soarele,
Au plecat florile,
Anii, măcinați de rele,
Ghemuiți în artere,
Încearcă să oprească
Miresmele sânilor tăi.

POEȚI TULCENI

ELENA NETCU

Neîndurătoare privirea ta

Alteori privirea ta plutea fără țintă
și trecea peste umerii mei nepăsătoare
iar ochii tăi se oțeau
ca două cuțite tăioase
săpând aerul dintre noi
tot mai greu de așteptare

O să iau cuvintele tale
tot mai neîndurătoare
și-o să le mestec tandru
pe răzoare
însurarea se va face înaltă
până la stele
și-n acest ritual lent
o să te îneci în lumina lunii
lacomă de tine

De argint se fac ochii tăi
înspre un verde cenușiu
încet și tandru
în toate culorile câmpului
apropiindu-ne

Ne înecăm în cuvinte

Mă sprijin pe răsuflarea ta
blândă ca o adiere...
două zvâcniri de aripi...
una țâșnind spre cer
cealaltă agățându-se cu îndărfâjire
de urmele pașilor tăi
ca mărturie a vremelniceii noastre treceri

De la o vreme
tot mai mult încep să plutesc
plutesc așa vreme de un sărut
și devin imaterială
ne înecam în cuvinte...
și atunci văpaia lunii
ne aruncă în mare toate gândurile
munții își lungesc vârfulurile către cer
se face o alta ordine a lumii

Numai îmbrățișarea ta amagitoare
se face fluture arzând
în flacăra apusului fără întoarcere.

Căci sunt căzătoare

Rămâi lângă mine
sfidătoare ursitoare
oricum mă supun ție
și mă jelesc
îmi tot trimiți secunde
să mă ardă
ca pe un fluture

În cămașa mea de frunze
pe care tu, imperialo,
le smulgi zilnic din mine
nenăscute aripi.
chemi luna
să-mi stivească
suspînul de zid
iar eu încrezătoare
mă sprijin de tine
și-mi adun amintirile
ca niște jucării gemând
tu râzi
felina ursitoare
căci sunt căzătoare.

Pământul acesta mă naște

Pământul acesta mă naște
mut apăsându-mă
oasele mele miros a ploaie
Sângele meu tot mai greu
mi se pare
pământul acesta mă doare

Secundele
infinite explozii
viclele pândesc
vânătoarea de oase-n pământ

Pământul acesta mă naște
în zburim de ape
în clocot de vânt
cu-arome de câmpuri
anotimpuri gemând
veni-va ursitoare
să-mi dea
și-un umblet de stea

Râvna cuvintelor

Din nou mă ademenesc caișii
rotujindu-și fructele cu resturi de petale arse
în moalele inimii

Plânge seara aburind văzduhul...
mă doare această ardere de floare
această vlăguire de culoare
bătând înspre zare...
metamorfoză a fructului
ascunzând sămânța în bătaie de aripi...

Metamorfoză a gândului
ascunzând cuvântul zemuind de durerea facerii

Răsuciți-vă voi cuvintelor
într-un zbor înspre sine
când râvna de fructe amare
îmi ghemuiesc cuvintele-n cuibare

(din volumul în pregătire "Lumina din amurg")

POEZII TULCENI

Berty NEUMANN

Gerunziu

Condiție supremă,
o poruncă, un îndemn,
o soluție.

Este o realitate gramaticală,
o economie de zicere
modestă,
poate fără prea multă fală.

Este însă în a românului grăire.
vine pe buze, ușor din fire.
Nu știu de ce-i blestemat,
nu știu pe ce savant a supărat.
Expulzați gerunziul din gramatica română!
Puneți botnița pe
trăind
și pe iubind
și pe muncind!

Mi-e frică de litera V

Mi-e frică de viitor!
Nu c-am să mor.
Mi-e frică de viitor,
Pentru că-i fără de viitor.

De aceea mi-e frică
de litera V.
Viscol Variolă Vulcanism,
Vâltori, Vrajbă, Vlăguire, Vampiri, Văduvie.

Chiar și V-ul al victoriei simbol
Are la bază un omor.
Un omor de mari armate,
De mii și mii de suflete nevinovate.
Căci victoria-n război
Nu-i o luptă între doi.
Este o crimă multiplicată,
În argumente patriotice
abil îmbrăcată.
Victoria în alegeri – o nebulie,
O luptă pentru ciolan și piftie.

De aceea votca-i singurul cuvânt
În care V-ul
este dulce și mai blând.

Sodoma

Potop, inundații catastrofale,
Seceta sahariană,
Criză economică universală,
Boli incurabile necunoscute,
Rele pericole neștiute,
Balene eșuate,
Polarități inversate.
Foame, foame, foame.
Incendii generale forestiere.
Lumea piere!

Clipe de coșmar.
Esența de amor.

Pe cine-am supărat?
Ce demiurg am deranjat?
Cărui idol necurat ne-am închinat?

Banu-i rege universal.
Dracul judecă-n penal.

Invidia, răutatea, indiferența -
Dregători de seamă.
Nenorocirea – ștab la vamă
Sărăcia-i de pomană.

Mai iartă-ne o dată, Bunule Dumnezeu!

Izvorul Schiller

Din Pădurea Neagră izvorăște
Încă un izvor
Cu apă fermecată,
Ce curge și tot curge
Din vremi trecute.

Izvorul ce izvorăște,
Nu-i Dunărea străbună,
Ci rima lui Schiller,
Print german de von Poezie.

Și din unda-i cristalină
A sorbit cu furtunul încurcat al cheii sol
Și-acel rege al operei
Numit simplu Verdi.

Și din unda-i rece a băut
Cu paharul nemuririi
Și-acel rege surd al simfoniei
Numit simplu Bethoven.

Și din unda-i lină
Cu pocalul moldovean a băut
Și-acel rege-al poeziei
Numit simplu Eminescu.

Din apa-i vie a izvorului
A izbucnit în slava-i
Oda Bucuriei,
Imn acum de Pace și Unire.

Din apa-i fermecată au răsărit
Așa, pe rând,
Și Hoții, și Wilhelm Tell, și Don Carlos, și Maria Stuart,
Prinși în focul intrigii și-al iubirii.

Au apărut așa, pe rând,
Pentru mine,
Pentru tine,
Pentru cei ce vor veni.

Minunat grai valah,
Ce ai în zestra-ți minunată
Substantivul „izvor” și predicatul „izvorăște”,
Ce susuri, ca nicăieri în lume,
În apa sfântă a Iordanului de cuvinte românești!
Botează-l și primește-l pe Primitul Schiller!

Tania NICOLESCU

VIRUSUL NLLLM

Un neam trăiește în veșnicie prin concepția de viață sănătoasă și curată, prin onoarea și cultura lui. Prin urmare, nu pâine cu orice preț, ci onoare cu orice preț, onoare apreciată după scara valorilor dată nouă de Dumnezeu. (Justin Pârvu)

Vară toridă, agitație, iritări, știri incendiare, alți viruși mortali... Pâna la urmă, către sfârșitul lui august arșița dă semne de îmblânzire. Valurile mării, verzui și înspumate asaltează țărnelor cu nisipul încă fierbinte care te face să nu poți sta prea mult pe mal, îndemnându-te parcă să le încerci răcoarea. Zbor de pescăruși, chiote de copii...

Privirea mi se oprește asupra femeii; toples, cu pielea înnegrită, bine tăbăcită de soare, de vânt și de vârstă, înaintează printre valuri cu vizibila inabilitate caracteristică vârstnicilor.

Îi privesc în treacat slipul minuscul înflorat și borurile largi ale pălăriei albastre care-i acoperă cu generozitate capul.

Din apropiere, un băiețel așezat pe un colac, învolutează apa cu mâinile și picioarele și prin perdeaua iscată de stropii de apă își ațintește insistențios ochii asupra ei. Femeia pare să nu observe atenția acordată vestigiilor sânilor ei și totuși, parcă din reflex, spatelul are o mișcare de îndreptare. Pentru o fracțiune de secundă mă întreb care ar fi motivația care-i declanșează atitudinea deloc inhibată pentru vârsta ei; să fie oare mai sănătoasă pentru organism bronzarea pe 90% din corp în comparație cu cea de doar 80%? Categorie, nu! Să mai prezinte pentru cineva interes, până unde anume este bronzată? Greu de spus.

Și continuând să-i ațintesc cu privirea enorma pălărie care-i acoperă capul, înțeleg deodată că, în felul ei, este pudică; și-a acoperit totuși conform normelor sociale, părțile considerate a fi... rușinoase. Până aici nimic nou sub soare; copilul căruia mama natură cu capul bine acoperit, îi oferă încă o lecție a cărei semnificație, la nivel conștient, deocamdată îi scapă datorită vârstei, dar pe care cu siguranță în timp și-o va însuși temeinic din exemplele oferite la tot pasul în societate și pe toate canalele de comunicare și anume aceea că a fi sexi, în special ca femeie, înseamnă a avea una din însușirile cele mai valorizate de societatea actuală.

A fi sexi, oriunde, oricum, oricând, a devenit în societatea noastră aproape o persuasiune socială. O persoană onestă, inteligentă, instruită este cu siguranță desuetă, în schimb dacă este sexi, este la fel de apreciată ca și cea care... are un cont serios la bancă. Cât despre mijloacele prin care se rotunjește contul, acestea nu au importanță; atât timp cât cu un cont serios poți face multe, merită să te străduiești pentru el, fără să te sinchisești de ochii și de părerea lumii - non olet - va înțelege curând băiatul care continuă să învoluteze apa în tumultul iscat din lupta contrariilor și anume dintre jena pentru imaginea deja

inestetică însă suficient de incitantă încât curiozitatea să-l împingă să iscodească mai departe prin perdeaua stropilor de apă pe care-i iscă plutind spre vârfului... aisbergului.

Peste câteva ore, călătorind într-unul din inconfortabilele și contrar normelor, arhiplinele microbuze care au împânzit șoselele patriei, pe muzica - ce excepție! - în surdina a difuzoarelor, ațipesc. Mă trezește vocea unui bărbat care insistă, cerând șoferului să pornească instalația de aer condiționat pe care pe traseu șoferul o oprise. Simt că mă arde spatelul și că am transpirat. Șoferul, fără prea mult chef, repornește instalația de aer condiționat, respirăm ușurați... apoi, cam cu o jumătate de oră înainte de destinație, o oprește din nou ca să facă economie. Aerul devine repede aproape irespirabil, însă cu toții, parcă de lehamite cuprinși, tăcem așteptând doar să se sfârșească mai repede călătoria. Ca la un meci, este 1-0 pentru șofer. Și când un meci este pierdut, nu înseamnă decât că membrii echipei au fost insuficient de coeziivi și de motivați și că au așteptat și au sperat fiecare în parte că celălalt va rezolva situația. Și atunci sintagma "lasă că merge și așa" este magica formulă care acționează hipnotic asupra majorității, chiar dacă urmările pot fi deseori de nedorit.

Se înfruntaseră lăcomia șoferului care a dorit să economisească motorina în detrimentul confortului călătorilor, cu lașitatea acestora. Și, cu siguranță nu era nici prima și nici ultima situație în care șoferul acționa astfel. Ce dacă unui călător i s-ar fi putut face rău de la căldură și de la mirosul insuportabil degajat de șalvării țigăncilor care se tot ucisese pe parcurs în microbuz? Atâta timp cât merge... merge!

Și pentru că totuși merge, multe neplăceri și uneori tragedii care ar putea fi evitate continuă să se întâmple aglomerând canalele de știri ale televiziunilor, cu carnagiile de pe șosele, cu accidente de muncă în care în modul cel mai stupid sunt îngropați oamenii de vii, cu incendiile în care pier nevinovați pentru că nu se respectă nici cele mai elementare regulamente sau norme de siguranță, întrucât a le respecta a devenit sinonim cu a da dovadă de slăbiciune, cu a da un pas înapoi în fața impertinței celor ce "merită", pentru că nimeni nu-și asumă responsabilitatea, care devine până la urmă a tuturor, adică a nimănui. Și cine este de vină până la urmă dacă nu ceasul rău, sau pisica neagră? Și cine plătește pentru toate acestea dacă nu, ca de obicei, acarul Păun?

Înțelepciunea milenară a poporului atrage atenția asupra amănuntului deloc de neglijat: acela că buturuga mică răstoarnă carul mare - pentru cine are urechi de auzit. Însă probabil că este mult mai comod ca vina să fie atribuită altcuiva, sau situației și deseori auzim cum o și spun unii sau alții că parcă ar fi vorba de un blestem.

Nu, nu este vorba despre niciun blestem. Este doar virusul cu denumire deloc sofisticată, NLLLM care, în traducere, înseamnă: nesimțire, lene, lăcomie

(continuare în pag. 24)

Ana Maria CHEȘCU

„Doamna nuvelistă” și legăturile ei cu Transilvania

De-a lungul timpului farmecul ținutului și a locuitorilor de peste Carpați a atras curiozitatea numeroaselor personalități care au călcat pe aceste locuri atât de greu încercate de vicisitudinile istoriei. Un exemplu elocvent este cel a lui Emily Gerard sau Madame de Laszowska după numele soțului. Aceasta a stat în Transilvania între 1883-1885, cât timp soțul ei a îndeplinit funcția de comandant al Brigăzii de Cavalerie. Perioada petrecută aici a fost una foarte rodnică, ea studiind cu interes toate obiceiurile, tradițiile, superstițiile și ocupațiile oamenilor de aici. Pentru a aduna toate informațiile necesare a cutreierat Transilvania în lung și în lat, apropiindu-se mult de oamenii din popor de la care a cules basme și legende transmise pe cale orală din generație în generație.

Din toate aceste impresii adunate s-a născut „The Land beyond the forest”, o carte care a cunoscut un mare succes. De altfel această carte a constituit sursa de inspirație pentru celebrul roman „Dracula” a lui Bram Stoker din 1897. Imaginea a fost una distorsionată, Transilvania fiind prezentată ca o Pandora a vampirilor și duhurilor rele. Așa cum observă și criticii, cartea doamnei Gerard poate constitui cu succes un punct de plecare în studierea unui neam plin de legende, istorie și valori culturale. Iată ce scriu aceștia: „Sejurul doamnei Gerard în Transilvania nu a fost o vizită trecătoare și impresiile ei au avut timp să se maturizeze și totodată să se autocorecteze în special din dialogul cu oamenii”¹.

Deși străină de realitățile din Transilvania, ea a știut să facă o analiză foarte obiectivă asupra situației românilor, observând raportul inechitabil de forțe dintre naționalități. Cu toate acestea, era convinsă că pe viitor acest raport de forțe se va schimba: „nu este hazardat să prezici că acest popor are un mare viitor în față și că veni o zi în care alte neamuri vor fi degenerat și își vor fi irosit tăria, acești descendenți din vechii romani, înălțându-se ca pasărea Phoenix din propria cenușă și vor pași înainte cu o întregă rezervă de forțe latente și de materie nepusă în valoare și vor domni ca stăpâni acolo până unde ieri se născuseră robi”².

Ce e demn de amintit aici și scriitoarea a observat foarte bine este faptul că în orice român din Transilvania există un sentiment de ură și teamă față

de asupritori. Prin toate casele prin care a călcat nu a văzut nici un portret al împăratului Austriei, în timp ce portretele lui Carol I, Mihai Viteazul și Horea stăteau la loc de cinste. Și nici nu e de mirare dacă ne gândim la toate nedreptățile suportate de acești oameni care nu doreau altceva decât să trăiască pe pământul pe care s-au născut părinții lor.

Interesul arătat volumului „Țării de dincolo de pădure” s-a manifestat pe două planuri: politic – o bază de informații pentru oamenii politici englezi și cultural - elemente de noutate privind istoria unui popor atât de necunoscut englezilor.

¹ *Anglo-Romanian relation after 1821*, Iași, 1983, p. 256.

² *Ibidem*, p. 256-257.

(urmăre din pag. 23)

lașitate și minciună, cu care pe parcursul vieții s-au contaminat mulți dintre noi, dar puțini sunt cei ce ar recunoaște aceasta măcar în forul interior, pentru că teama de oprobriu public, de a fi rejectați este la unii prea mare și atunci doar mimează sănătatea deplină, în timp ce alții nici măcar nu conștientizează faptul că sunt deja afectați, sau nuora pur și simplu nici măcar nu le pasă că prin exemplul lor îi îmbolnăvesc și pe alții, în special pe cei tineri care asimilează bolnavele modele atitudinale și de comportament. Pentru că omul este totuși un animal social. Trăiește într-o societate, este influențat de ea și, la rândul lui, își lasă în felul său amprenta personală asupra ei. De aceea, „*cel care caută adevărul trebuie să îl caute întâi în sine însuși*” (Sándor Márai) și să schimbe întâi în sine ceea ce nu-i este pe plac. Pentru că societatea suntem noi, și atâta timp cât acceptăm, cât tăcem, devenim părtași la tot ceea ce ne înnegurează viața de zi cu zi, întorcându-se ca un bumerang asupra noastră.

De altfel, un **proverb chinezesc** spune: „*Dacă vei continua să faci ceea ce faci, vei continua să ai ceea ce ai!*”

Dacă cei care privesc acum în jurul lor se simt străini în propria lor țară și se crispează simțind o oarecare neliniște atunci când se întreabă cum va arăta viitorul apropiat, este bine să-și aducă aminte că viitorul începe întotdeauna... azi. De aceea, cel mai bun mijloc de a-l prezice este chiar acela de a-l crea (Alan Key). Iar pentru a-l crea, nu este nevoie să plece peste mări și țări, ci doar să se aplece cu atenție și iubire, asupra propriei persoane, ajutând-o să se dezvolte armonios.

Cici Maria Drăgan

Monolog cu vizitiu

Pe caldarâmul umezit de roua nopții, copitele cailor dansează ritmic, într-un pas numai de ei știut: trop-trop, trop-trop, trop-trop, trop-trop. Mersul lor moale rimează cu boarea suavă a petuniilor ce răsuflă ușurel pe lângă pridvoarele vechi ale caselor. Și-au unit aroma toate florile, îmbrățișând a mângâiere orășelul adormit.

Trăsura trece ca în vis, nevăzută, ignorată și de câinii ce lătraseră până mai adineaori plictisiți la luna ridicată în înălțime, o lună plină și grasă ca o roată de car, poleind cu razele-i reci peisajul, într-o încremenire de taină și supunere. Nu recunosc locurile, dar nu mă îngrijorează nici ora târzie, nici liniștea nefirească, mă învălui în aerul calduț ca într-un șal moale și mă las legănată de tropotul cailor. O ușoară exaltare mă cuprinde urmărind, din mersul trăsorii, lumina palidă aruncată ici-acolo de becurile chioare atârinate în vârful stâlpilor de lemn vechi și scorjot. Un stâlp, doi stâlpi, trei stâlpi... Văd spatele celui de pe capra trăsorii și-mi dau seama că nu sunt singură. Încerc să-i disting trăsăturile, când face o întoarcere spre dreapta, spre a-și struni cei doi cai de culoarea lignitului. Coamele strălucesc stins. Omul se ține cam strâmb pe capră, cu gâtul țepăn. Capul mare și chel, bărbia pătrătoasă și falca de jos ieșită mult înainte trădează o fire calmă, dar hotărâtă. Pare obosit sau plictisit, nu-mu dau seama. În răstimpuri, îmi aruncă o privire întrebătoare, de parcă ar dori să afle ceva. Dar nu întreabă nimic. Îi răspund totuși cu o privire la fel de întrebătoare. Dacă aș ști ce caut aici, ce mi se întâmplă, cine sunt, mi-ar fi mai ușor. Nu trăiesc însă nici cel mai vag sentiment de teamă. Mi se pare firesc să fiu aici, legănată de trăsura cu arcuri cam moi, numai că nu înțeleg motivul. Disting totuși o întrebare mută, de parcă omul de pe capră ar încerca să pătrundă în sufletul meu. Mă invită la confesiune. Mă invită e un fel de-a spune, căci nu înțeleg decât sintagma „fapte rele, fapte bune”, pe care o tot scormonește în gândul meu. Cred că de asta mi s-a părut atât de plictisit. Mă întreb dacă insistența este o cerință a postului de vizitiu. I s-o fi cerut și lui ca pe parcursul călătoriei să afle cât mai multe informații despre pasager, ca să știe unde să-l distribuie, stânga sau dreapta, sus sau jos. Omul insistă, fără a se întoarce spre mine. Aș vrea să-și întoarcă măcar o dată fața spre mine, să-i văd ochii. Singurul sunet care se aude este tropotul monoton al copitelor pe caldarâm: trop-trop, trop-trop.

- Te rog să nu mai insiști, chiar nu-mi amintesc să fi făcut fapte rele, cât despre cele bune, își pierd valoarea în momentul în care te lauzi cu ele. Dar să știi că nu m-am bătut niciodată cu nimeni, n-am râvnit la bunul altuia, n-am furat, n-am...Bine, bine, nu sunt o sfântă, doar fac parte din rândul oamenilor, știu că viața noastră poate fi redusă la o singură schemă: fapte bune, fapte rele. Între ele nu există altceva. Ne mândrim sau ne rușinăm cu ele, uneori nu recunoaștem nici măcar în forul nostru interior

greșeala, deși conștiința scrâșnește din dinți neputincioasă.

- Vrei să vorbesc doar despre mine... Bine, dar să știi că nu sunt o ființă prea interesantă, sunt doar unul dintre semeni, cu aceleași năzuințe, cu aceleași ureche surdă în afară și ochi larg închiși înăuntru, cu aceleași infatuări, cu aceeași grabă de a trece clipa, fără a învăța ceva, fără a zidi o treaptă de existență. Fac și eu parte dintre repetenții la examenul de maturitate al vieții. Hm, suntem doar cel mai evoluat animal dintre toate câte există! Ai dreptate, e o axiomă, dar cât neadevăr cuprinde în ea! Uite, o furnică muncește fără a aștepta recompense și cu cât simț de răspundere. Un cuplu de ciori se destramă doar la dispariția unuia dintre parteneri, care nu dispăre nici cu bunurile familiei, nici cu banii de la nuntă și nici cu un alt partener. Dispare pur și simplu în neant, așa cum este firescul viului. Să mai susținem că omul... Ah, omul, e singurul animal care visează să se opună morții, ceea ce nu-i rău, dar care ucide și din alte motive decât acela de a-și potoli foamea, ceea ce-i rău!

- Vrei să fii mai atent la drum?! Zdruncină cam tare trăsura asta hodorogită. Apropo, de când n-a mai intrat în revizie? Ce faceți voi când se strică o roată, când se rupe vreo osie sau moare calul? Că doar mor și ei, nu-i așa? Ce mă supără cel mai tare nu sunt zdruncinăturile, ci caftanul tău negru, valtrapul negru al cailor, plușul negru al banchetei... De ce atâta negru, de ce exteriorizăm atât de insistent sufletul îndurerat? Uită-te la japonezi, la chinezi, la egipteni, la... mă rog, la cine mai știi și tu. Nu le stă mai bine în alb? E același lucru, spui? E o culoare la fel de rece... De fapt, nici nu este culoare, dar parcă inspiră mai puțină teamă. Altfel vorbești cu o persoană îmbrăcată în negru și cu totul altfel, pe alt ton, cu una înveșmântată în alb. Mie albul îmi amintește de rochia de mireasă. A mea, desigur, că doar despre mine vrei să vorbesc. Ieftină, scurtă, lărguță, făcută spre a fi folosită și după momentul festiv. În biserică, femeia care vindea lumânări m-a întrebat, cu o indiferență ce ține tot de meserie, nu pentru că ar fi interesat-o într-adevăr: „Fetișo, mireasa a venit?”. Eu eram și fetișo, și mireasa. Venisem, cum să lipsesc de la propria nuntă, numai că n-aveam însemnele necesare recunoașterii, ca un ecuson ce te reprezintă ca persoană și funcție. Florile, trei gladiole prăpădite, ultimele ale acelei zile de sfârșit de august, nu contează anul, nici măcar de aceeași culoare, puteau să reprezinte orice, dar cel mai puțin un buchet de mireasă. Erau alte vremuri atunci... Omul mormăie ceva insesizabil.

- Am văzut multe mirese, unele frumoase și fericite, altele ținându-se cu greu în pantofii prea noi și prea strâmți pentru niște picioare obosite și umflate, dar hotărâte să reziste cât mai mult. De, mireasa ține nunta și face banii, care trebuie apoi împărțiți la restaurant, la croitor, la mătușa care a făcut cozonacii și prăjiturile, la preot, la...

- Mă întreprupi! De ce vrei să știi cum am procedat eu? Mai are sens? A trecut atâta timp... și

(continuare în pag. 26)

nici măcar n-a fost nuntă cu bani, doar câteva cadouri, lumea n-avea bani de risipit. Mai am și acum trei ceșcuțe și un ceainic din porțelan chinezesc. Nu știu de ce le mai păstrez, dar când mă uit la floricelele încrustate în pereții fini, mă văd în rochia aceea scurtă, strângând la piept ultimele gladiole ale sfârșitului de vară. Cred că le-am păstrat și pentru că ne legăm de lucruri, nu prea știm să renunțăm la timp la ele, pentru a lăsa trecut să se odihnească în pacea lui!

Omul tace și pare că a ațipit, dar eu sper să mă asculte.

- Știi, am o prietenă care depozitează fel de fel de amintiri, casa însăși este un sanctuar al amintirilor. Mi-a arătat mai deunăzi comorile ei: buricul primului născut, suzeta celui de-al doilea, ghetuțele unui nepot, ajuns astăzi la maturitate, cămașa de mire a soțului, din nailon gălbejit de vreme, dar cu butonii aproape intacti. Mândria ei, rochia de mireasă, conviețuind cu parura cu flori de lămâiță, sub oblăduirea hârtiei de mătase în care își dormeau eternitatea. Le-a privit cu dragoste și cu lacrimi în ochi. A mângâiat rochia mărimea 40, a pus-o în dreptul taliei, de mărimea 56 astăzi. Zâmbea, cu ochi păienjeniți, timpului când se știa frumoasă, admirată, fericită, cu dorințe și speranțe. Dispăruseră toate în sipetul fermecat al timpului. Crezi că era ridicolă etalându-și comorile?! Treaba ta, părerea ta! Păstrăm clipa care ne bucură, sau măcar așa ar trebui pentru a avea cu ce înlocui clipele de nefericire și mai ales pentru a nu îngrămădi fleacuri în sipetul timpului. Ce este greșit aici? Vizitiul își clatină nehotărât capul chel.

- Doamne, dar știi că ești insistent! Credeam că ești mai receptiv la nevoile simple ale sufletului, iar tu o ții una și bună: să-ți vorbesc despre o faptă bună. De ce ne grăbim, n-am ajuns încă la capătul drumului. Căii sunt mai răbdători, trop-trop, trop-trop, abia târâie trăsura. Mai bine te-ai uita la biserica asta frumoasă. Are o singură turlă în care se adăpostește clopotul de aramă. Nu vrei să ne strecurăm o clipă înăuntru? Iubesc simplitatea bisericilor noastre. Mă impresionează bogăția de culori, dar mai ales naivitatea și curățenia din privirile sfinților încremențiți în mișcări rigide. Aceeași mișcare a capului.

- Bine, nu ne oprim, dar ar fi fost interesant. Vrei să-ți povestesc despre frumusețea și opulența ostentativă a domului din Milano sau despre catedralele Notre Dame sau Sacre Coeur din Paris sau despre biserica San Marco din Veneția, sau despre...

- Sigur că toate sunt biserici, dar câtă sfidare omenească la adresa cerului, câtă infatuare... De fiecare dată când am intrat în vreuna dintre ele gândul s-a întors la monumentele noastre, la Voroneț, la Agapia, la Neamț, modeste, sărăcuțe, fără înflorituri supărătoare. Neamul nostru n-a avut nici liniștea, nici puterea, nici bogăția apusului, iar când, în sfârșit, le-a avut, a construit Casa Poporului. În timp ce apusul înălța construcții ce sfidau ochiul și mintea umană, românul scurma bordeie în pământ,

împărțind frățește spațiul cu porcul, capra sau găina din bățătură. Să nu-mi spui că...

- Așa ne-a fost dat?! Observ că judecata asta fatalistă v-a atins și pe voi, păcat! De ce trebuie să ne mulțumim mereu cu puțin și să aplicăm formula: „Ferească Dumnezeu de mai rău”? De ce să ne comparăm mereu cu cei mai săraci, mai nefericiți, mai bolnavi sau mai urâți ca noi? De unde gustul amar cu care ne însoțim orice dorință, pe care o dublăm instantaneu cu „n-am să pot”, „n-am cum”, „nu am de unde”, „nu știu când” sau „știu că eu nu”? Este în gena noastră un ceva care ne face defetiști și atunci când n-ar trebui... Trăsura se clatină ușor.

- Nu prea ești atent la cai! Să știi că a început să nu-mi mai placă plimbarea asta. Prea mult întuneric! Eu iubesc lumina soarelui, căldura și mângâierea lui. Sunt o ființă solară, deși m-am născut în puterea nopții. Mă sperie întunericul, când totul capătă alte valori, când cunoscutul se transformă în necunoscut, când însăși rațiunea naște monștri. Parcă și dispariția pe lumină devine mai blândă, mai ușor de acceptat. Dar de ce-ți spun eu ție toate astea, ești învățat cu întunericul. Nu știi ce înseamnă să te plimbi, sub lumina mohorâtă a unei zile de octombrie, printre frunzele ruginii de pe aleile unui parc și deodată, pe o creangă desfrunzită de măr, să observi un mănunchi de floricele rozalii, mărturisind nostalgia copacului după soare și căldură! Sau în mijlocul unui februarie neprietenos să vezi câteva firișoare gingașe de iarbă străpungând plapuma iernii. Câtă bucurie și poftă de viață îți oferă astfel de momente, care te fac să apreciezi lucrurile simple, te învață să ridici capul, să-l ții mai demn. Din păcate, puțini oameni conștientizează că viața e o călătorie, nu o destinație. Uităm că este un dar, pe care adesea îl ratăm!

- Să nu vorbesc la modul general? Să vorbesc doar despre mine?! Păi și eu sunt un călător al timpului, dar am apreciat oare astfel darul primit?! Nici vorbă... De câte ori n-am dorit să se scurgă mai repede clipa, să ating o altă țintă, un alt scop, cel mai adesea ratat. Oare să nu fi înțeles eu valoarea timpului? La tinerețe avem un noian de timp, ni se pare fără sfârșit și-l irosim cu dărnicie. La bătrânețe, ne uităm cu jind înapoi și spunem: „ce n-aș face dacă aș mai fi acum tânăr...” Vizitiul stunește caii din hățuri. Au ațipit și ei probabail.

- Sunt nostalgică?! Nu, nu sunt, poate doar puțin mai înțeleaptă și mă gândesc serios cum mi-aș gestiona acum timpul dacă l-aș putea derula înapoi. L-aș trăi oare cu aceeași grabă, cu aceeași risipire? Era oare nebun Faust dorind eternizarea clipei? E oare un vis absurd și imposibil? Ne dorim, cu câtă ardoare, să ardem etapele, ignorând unicitatea clipei și ireversibilitatea ei. Uite, o femeie însărcinată abia așteaptă să treacă cele două luni, ca să-și vadă copilul, să-l ducă de mână la primii lui pași, să-i audă primele vorbe, apoi... Dar cât de minunată este fiecare din aceste clipe, pe care nu le putem eterniza. Pruncul se mișcă în pânțele, bătând la poarta vieții cu piciorușele abia formate. Se grăbește și el să se

(continuare în pag. 27)

elibereze din moliciunea fluidă și binecuvântată a culcușului matern. Nimic nu-l avertizează despre viața într-o lume ostilă în care nu-l vor ocoli bolile, grijile, lipsurile de tot felul. El nu știe decât că trebuie să intre într-o altă lume, poate de boli și nevoi, dar cât de minunată! Tăcerea începe să mă apese tot mai mult. Continuă totuși.

- Te-ai uitat vreodată la copii? Știi că ei intră în noua lume cu amintiri din viața anterioară? M-am întrebat adesea de ce un copil merge la opt luni, iar altul nu-i stăpân pe picioarele lui nici la un an și jumătate. Unul desenează de la doi ani, altul cântă dumnezeiește înainte de a descifra notele. Spui că-i vorba de talent?! Și asta de unde vine, că nici mama nici tata n-a pus vreodată mâna pe o pensulă sau un instrument muzical. Se aruncă în neam, crezi tu. Pe mine nu mă prea convingi. Mozart, de exemplu, provenea dintr-o familie de arhitecți și de legători de cărți. Copiau și partituri muzicale? Mersi de informație, nu știam. Și ce, asta-i făcea cumva compozitori și virtuozii? Și, slavă Domnului, micuțul Wolfgang Amadeus cânta la clavecin de la trei ani, iar la cinci era deja considerat compozitor. Aș putea să-ți mai dau exemple, dar mă gândesc acum la obiceiul românesc al tăiatului moțului. Copilul alege cu acest prilej trei obiecte dintre multele puse pe o tavă. Ei bine, de ce crede poporul nostru că obiectele alese sunt în strânsă legătură cu viitoarea meserie, prefigurând-o de timpuriu? Inșiști cu liberul arbitru. Bine-bine, dar nu cumva aceste obiecte alese sunt o amintire dintr-un trecut numai de copil știut? Ce, a discutat vreodată cineva cu un copil ce nu-și poate comunica prin vorbe gândurile sau ideile? A aflat cineva ce-i în mintea lui? Și atunci, nu este rezonabilă ideea despre amintirile cu care venim în lumea pe care, cu toate greutățile și necazurile ei, nu vrem să o părăsim? Clatină ușurel capul chel și tace.

- Îmi amintesc de o mătușă foarte bătrână, să tot fi avut vreo optzeci de ani. Era bătrână și neputincioasă, depindea de cei din jur. Uneori își chema moartea, așteptând-o ca pe o eliberare din chin. Când i se potoleau durerile, făcea o cruce mare, mulțumindu-i lui Dumnezeu c-o mai rabdă încă să facă umbră pământului. O întrebam adesea de ce ține cu dinții de viață, câtă răutate poate fi în inocența unui copil! Mă privea cu ochi tulburi, apoși și, morfolindu-și buzele veștejite, mă lămură. Se știa o roțiță din marele angrenaj uman, care s-ar fi blocat fără ea, apoi, și asta mă descumpănea, dorea să știe ce se va mai întâmpla în lume. Curiozitatea o ținea în viață. Când scotea de sub pernă banii de medicamente, își dădea ușor, cu mâna tremurândă, părul rărit și suriu peste cap, apoi ofta spunând: „peste cap nevoilor”. Era o filozofie de viață din care, mai târziu, am înțeles că poți rămâne activ psihic și atunci când fizic totul este ruină și neant.

Tropotul cailor se aude surd: trop-trop, trop-trop, trop-trop, ca o muzică de fond ce acompaniază o lume încremenită în visare. Vizitiul își cumpănește șezutul amorțit pe capra trăsuri. Întunericul devine mai dens. Undeva, departe, un câine latră prelung a pustiu. Poate prevestește moartea cuiva, a stăpânului

poate, după jalea pe care o adaugă urlatului. Îi răspund câțiva câini, cu lătrături timide, pițigăiate. Lor nu le moare nimeni, dar participă solidar la durerea și pierderea semenului lor.

- De ce ne temem de moarte? Tu nu te temi, pentru tine moartea e o meserie ca oricare alta, dar pentru noi... Sigur că mă sperie moartea, ca proces distructiv, deși conștientizez că tot ce se naște este sortit pieirii. Nimic nu durează etern, cu atât mai puțin omul, care nu este altceva decât un ambalaj pentru spirit, un ambalaj ceva mai perfecționat față de un gândac sau o broască, dar tot ambalaj. Sigur, bătrânii au cel mai urât ambalaj. Vizitiul încuviințează printr-o mișcare a mâinii.

- Vrei să știi ce ambalaj mi-aș dori la o eventuală nouă viață? Nu m-am gândit, dar cu siguranță n-aș dori să fiu vreo rozătoare (nu pot suferi neamul șoricesc) și nici șarpe, care mă sperie prin fixitatea privirii și prin răceala lui alunecoasă. Am citit undeva că într-o eventuală reincarnare nu este obligatoriu să fii tot om. Sigur că se ține cont, cred eu, de faptele din viața anterioară. Dar dacă n-aș putea să fiu tot nu aș dori să fiu o pietricică de pe malul unui pârâiaș de munte, un fir de iarbă la marginea unei păduri sau un brad pe buza unei prăpăstii. Visez frumos, nu-i așa? Repet, dacă nu mi-ar fi permisă reincarnarea în ființă umană. Dar mi-ar plăcea ca într-o altă viață să reîntâlnesc ființele dragi mie, să am aceiași prieteni, aceleași neamuri, aceleași cunoștințe și, poate, de ce nu, aceeași viață, căci am avut multe momente de bucurie, mai multe decât alți oameni, mai puțin binecuvântați. Nu mi-aș dori dușmani, nici pe cei vechi, nici alții noi. Nu înțeleg ura și invidia, nevoia de a face rău, delațiunea, trădarea. O prietenă ce a condus mulți ani o instituție, străduindu-se să-și înțeleagă și, mai ales, să-și ajute colegii, a trăit marea deziluzie de a fi reclamată la securitate pe vremea răposatului pentru un presupus abort. Anonima, la care a avut acces atunci pentru a răspunde acuzațiilor, nu-i spunea nimic despre reclamantă, un scris analfabet de om ce nu dorește să-și dezvăluie identitatea. Cuvintele otrăvite sunt mai veninoase și mai nocive decât cel mai veninos șarpe, cobra. Iată că încă o dată se dovedește că omul este ființă „superioară” animalului! Abia peste ani, când accesul la arhivele securității a devenit realitate, a înțeles ceea ce nu bănuise. Cea mai bună prietenă, care-i frecventa zilnic casa, colegă de serviciu, promovată nu întotdeauna pe merit, o turnase. Invidie, ură, lăcomie, dorință de a promova mai sus. Descoperirea turnătoarei n-a mai contat, „prietenă” se mutase între timp în alt oraș, despărțirea se produsese cu lacrimi de crocodil, îmbrățișări și promisiuni de continuare a prieteniei. Câtă ipocrizie, cum îi mai putuse zâmbi în față ființa care o trădase atât de josnic.

(va urma)

Mitruț POPOIU

Anul Crezului Niceo-Constantinopolitan

9. "Întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică"

Sfânta Biserică este obștea celor care s-au botezat, cred și mărturisesc pe Iisus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu și Mântuitor. Devenim membri Bisericii prin Sfântul Botez, murind și înviind în chip tainic cu Hristos (Romani 6,4). Prin Sfânta Taină a Mirungerii dobândim harul creșterii în Hristos prin Duhul Sfânt (2 Corinteni 1, 21-22), iar prin Sfânta Impărtașanie ne unim cu Hristos și devenim purtători de Hristos, mâncând trupul și sângele Său. Mântuitorul însuși spune: "Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, întru Mine rămâne și Eu întru el" (Ioan 6, 56).

Legătura Bisericii cu Mântuitorul Hristos este o legătură de nedespărțit, El fiind Capul ei iar Sfânta Biserică, trupul Său (Efeseni 5, 23). Duhul Sfânt este sufletul Bisericii, Care o sfințește prin harul și darurile Sale (1 Corinteni 12, 8-10). Mântuitorul Hristos nu și-a lăsat un înlocuitor pe pământ, însă prin harul Duhului Sfânt a așezat ierarhia bisericească și sinodul episcopilor, care hotărăște cele privitoare la bunul mers al Sfintei Biserici. Sinoadele la care iau parte episcopi din toată lumea creștină se numesc sinoade a toată lumea sau ecumenice și ele lucrează, iau hotărâri și conduc Sfânta Biserică sub călăuzirea Sfântului Duh.

Misiunea Bisericii este aceea de a propovădui nealterat adevărul dumnezeiesc, după porunca Domnului: "Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să pazească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului" (Matei 23, 19-20). Pe lângă aceasta, ea are misiunea de a curăți și a sfinți pe credincioși prin Tainele și ierurgiile sale și de a-i conduce pe calea mântuirii spre viața veșnică. Nu numai cei vii, ci și cei care au adormit întru dreapta credință sunt membri ai Sfintei Biserici.

Sfânta Biserică are patru însușiri, după cum se arată în Crez. Astfel, ea este **una**, pentru că Unul este Capul și întemeietorul ei, Domnul nostru Iisus Hristos (Efeseni 1, 22-23); Unul este Sfântul Duh, Care o însuflețește cu harul dumnezeiesc; una este învățătura adevărată și calea cea dreaptă care duce la mântuire. Mântuitorul Iisus Hristos a întemeiat o singură Sfântă Biserică și nu voiește să fie mai multe. Împărțirea confesională de azi a Bisericii nu atinge unitatea ei, care nu ține de multitudinea de învățături omenești, ci de comuniunea ei tainică cu Hristos, Capul ei.

Biserica este **sfântă**, pentru că sfânt este întemeietorul ei, Mântuitorul Iisus Hristos, "Care a câștigat-o pe ea cu scump Sângele Său" (Fapte 20,28) și i-a dat puterea să-i sfințească pe oameni prin harul dumnezeiesc; sfânt este și cuvântul lui

Dumnezeu (Ioan 17, 17). Sfințenia Bisericii nu se pătează întru nimic prin aceea că în ea se găsesc și păcătoși, fiindcă nu membrii Bisericii sfințesc Biserica, ci Biserica îi sfințește pe membrii ei și sfințenia ei vine de la Mântuitorul Iisus Hristos, prin Sfântul Duh.

Sfânta Biserică este **sobornicească** sau **universală**, pentru că are chemarea de a se întinde peste tot și a-i cuprinde în sânul ei pe toți (Matei 28, 19; Fapte 1, 8) fără deosebire de neam, făcând din toți una. Ea rămâne în tot timpul și în tot locul aceeași, neclintită în învățarea adevărului dumnezeiesc deplin, stând pe temelia Sfintei Scripturi, a celor șapte sinoade ecumenice și a Sfintei Tradiții. Ea este "*stâlpul și temelie a adevărului*" (1 Tim. 3, 15) având astfel darul de a nu cădea în rătăcire; de aceea este nebiruită în adevărul ei dumnezeiesc și "*porțile iadului nu o vor biru*" (Matei 16, 18).

Sfânta Biserică este **apostolească**, pentru că e întemeiată pe mărturia sfinților Apostoli, "*piatra din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos*" (Efeseni 2, 20). Ea are învățătura Mântuitorului Iisus Hristos ajunsă la noi prin propovăduirea tuturor Sfinților Apostoli și a urmașilor lor și ține neschimbate rânduielile acestora (2 Petru 3, 2).

desen de Elena-Liliana Fluture

Ion CIORAN**Ultima concluzie**

neliniștea se depune
ca o ploaie de iunie pe memorie
în ștreangul întrebuițat
o singură dată
de perceptorul satului

lirică indiană
ceasul din încăpere
pregătește arderea copacului

iar zeroul pe care-l ignori
va fi ultima noastră concluzie

Peisaj suprarealist

după a treia zi
răul a rămas același
peste așezarea plină
de necunoscuți

sângele lor șiroia
pe străzi cu sensuri excentrice

focul trecea frenetic prin creier
și doar la porți închise
cenușa înfierbânta moartea

o voce de departe
descrie dogmatic ultimul
peisaj suprarealist
încă

Ultimul joc al sângelui

așa cum cerul
este o răscumpărare de dimineți
astfel și tu
ești o înămplare de luni
mergând umilită acasă

gardul devine
o chestiune elementară

nu poți să plângi
și ultimul joc al sângelui
de care nu bănuiești nimic

Nimicul cade peste lume

nimicul cade peste lume
tu ești o formă a întunericului
împotriva căruia cădem în genunchi

noțiunea piramidă noțiunea sânge

e cinci și e marți

miros de lemn ars
și străinul
ce nu mai are nici strigăt

De la capăt

dincoace de lucruri comune
de moarte și de viață
ninge sanscritic
peste explicația finală
a căutătorului

păcatul a generat întotdeauna întâmplarea
păcatul sperat de sângele tău

dinspre țărnul aproape ignorat
un cântec simptomatic precum un zero-zero
ne determină să o luăm
și de data aceasta
de la capăt

Sinele

există ceea ce nu există
afirmă laconic străinul privind
umbra fluturului

aerul personalizat al camerei
și libertatea de a dispera
ca finalitate a cărnii
iubirea nu este o expresie a compătimirii
ci a devorării domnule Unamuno

duminică sâmbătă vineri
evidențiază că nu ființăm
decât în copilărie

dincolo de seară
de concepte convenționale
se află o linie de cenușă
care va reține
la timpul potrivit
sinele

Cum se comporta față de el? Femeia lăsa privirea în pământ, pentru prima dată de când începuse povestirea oftă greu, foarte greu. Își ridică privirea fără să ne vadă, continuând: *În douăzeci și unu de ani nu s-au văzut decât de două ori. S-a tot dus pe unde a lucrat să îl ajute în privința mea. Lumea îl uitase, se schimbaseră multe. Mi-am lăsat serviciul pentru firma la care credeam că lucrează pentru noi, alergând cu contracte prin țară și...în realitate eram un pion de la care a scos toate economiile părinților mei.* El nu avea familie? Se auzi vocea femeii care o ascultase cu multă atenție din dreapta bătrânului. Răspunsul sosi: *nu, o familie s-ar fi putut să aibă dar despre ea nu mi-a vorbit niciodată. Îmi spunea mereu că este singur pe acest pământ care nu este al lui.* Atunci am zâmbit iar ea m-a observat. M-a urmărit cu coada ochiului pe tot parcursul completărilor celorlalți. Când am simțit oboseala mi-am lăsat capul pe una dintre tetierele scaunului și am adormit. Tangajul trenului, discuțiile celor care nu mai conteneau m-au trezit după un timp. Mai aveam puțin până la destinație așa că toți începuseră să se pregătească de coborâre. Mă întinsesem să-mi iau bagajul când cea cu care se însoțise i se adresă pe numele de familie, un nume care-mi sună destul de cunoscut. M-am întors și am îndrăznit să o întreb: *Sunteți fiica fostului...de la Departamentul de Stat?...* Ea ridică privirea de la bagajele pe care tocmai și le așezase pe canapea schițând un semn de întrebare: *L-ați cunoscut pe tata?* I-am răspuns scurt: *Da.* A mai vrut să spună ceva dar cei din compartiment s-au pus în mișcare înaintând spre coborâre.

Pe peron am urmărit-o până când a dispărut în mulțime. Avea același mers ca al tatălui său și, acum, după ce aflasem că ea este fiica celui pe care îl cunoscusem, întâmplător, într-o ocazie nefericită, îi vedeam asemănările și vocea era a șefului aceluia care, în urmă cu ani, mi-a dat o rezoluție seacă, nu numai mie, ci și altor petenți care plecau de la el nemulțumiți de răspunsurile lui.

Câtor oameni le este dat să trăiască astfel de istorii ca cea pe care am trăit-o eu!

desen de Elena-Liliana Fluture

POEME SELECTATE DE PE CENACLUL ONLINE "NODURI ȘI SEMNE"

(www.cenaclu.inforapart.ro)

Cornel BĂLESCU

Nu

nu am sentimente
nici ei nu au

urâsc norii
pentru că sunt
mai liberi ca mine

îți spun
că te iubesc
pentru că nu știu

într-o zi
o să plec
fără să-ți spun

iar tu
o să plângi
două vieți

Costel GHEORGHE

Cuvinte simple

M-am rătăcit printre cărări care urcau și coborau / în ochi aveam verdele pajiștilor și pe buze cuvintele nespuse / tăcerea / îți căutam buzele ca și cum aş căuta o cale pe scoarța copacilor / drumul până la tine / ore și clipe și ore / în spate muntele greu, în față muntele meu / printre cuvinte te-am căutat înflorind asfințituri / printre copaci a căror umbră o învățam cu evlavie / am visat și eu cuvinte și poezie...

Iulia MODIGA

Mica imagine

Sânii tăi pe sânii mării
fredonează scoici și atitudini albastre
iar această reprezentare
convulsivă
proiectată brut în orbite
îmi prostituează rațiunea
azvârlind-o chinuită și umedă
în strânsoarea suflării voastre solare.

A photograph of a cave interior. A bright beam of light from an opening at the top illuminates a large, textured rock formation in the center. The surrounding cave walls are dark and shadowed.

BOEMA

*Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4
Telefon: 0726 337376, 0336 800313
Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com
Web site: www.boema.inforapart.ro*